

Seni Durduran Tüm Engellere
Meydan Oku!

Merhaba Hayat Ben Geldim

Adem Özbay

© AKİS KİTAP Tüm yayın hakları yayınevine aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım ve iktibas yapılabilir. Çoğaltılamaz, basılamaz, senaryolaştırılmaz ve farklı biçimlerde hazırlanıp satışa sunulamaz. Elektronik ortamlarda yayınlanamaz.

Merhaba Hayat Ben Geldim / Adem Özbay Akis Kitap

Yayın Yönetmeni : Bilal Özbay
Editör : İbrahim Özbay
Kapak Tasarım : Gökhan Koç
İç Tasarım : Yeliz Yıldız
Baskı-Cilt : Kilim Matbaacılık
0212 613 09 35
Genel Yapım : Endüljans İçerik Hizmetleri
1. Baskı : Şubat 2010 İstanbul
ISBN : 978-605-367-032-2
Yayıncı Sertifika No : 12542

AKİS KİTAP / Kitap Yayıncılık A.Ş.

Merkez Mah. Konut Sk. No: 9 / 1 Mahmutbey / İstanbul

Tel: 0212 445 00 45

Fax: 0212 445 00 90

www.akiskitap.com / www.kitaplife.com

akis@akiskitap.com

Seni Durduran Tüm Engellere
Meydan Oku!

Merhaba Hayat Ben Geldim

Adem Özbay

ademozbaya@gmail.com

Adem Özbay

Genç Gelişim dergisinin genel yayın yönetmeni olan yazar, kişisel gelişim alanında birçok kitap yayınlamıştır.

Eserleri:

Kendini Keşfet

Kişisel Gelişim Sözlüğü

NLP Sözlüğü

Büyük Prensin Gezegenleri

Bilgelik Öyküleri

Geliştiren Kitaplar

İletişim:

www.gencgelisim.com

ademozbaya@gmail.com

0212 445 00 45

Ben Geldim!

*Merhaba hayat ben geldim!
Beni durduran tüm engellere meydan
okumaya geldim.
Zorlukların üstesinden gelmeye geldim.
Başarmaya ve hak ettiklerimi almaya
geldim.
Güzel bir hayata, mutlu bir yaşama
geldim.
Geçmişimin engellerine takılmaya değil,
yeni başlangıçlara geldim.
Hatalarımdan ders almaya, yeniden
denemeye geldim.
Bugünün, şimdinin şu saniyenin hakkını
vermeye geldim.
Herkesin olmaz dediğine olur demeye
geldim.
Yolun üstündeki kayaları kaldırmaya
geldim.
Kumsaldaki deniz yıldızlarını suya atmaya
geldim.
Yeni bir hayata merhaba demeye geldim.
Merhaba hayat, işte ben geldim.*

Şubat 2010 / İstanbul

Ruhunu Kendine Arkadaş Yap!

Afrika'nın balta ve ağaç kesme motorları girmemiş bölgelerinde kayıp bir şehrin izini kovalayan arkeologlar kendilerine yardımcı olmaları için yerlilerle anlaşılır. Bir gün karşılarında bir şehre dair bir iz çıkar ve aceleyle kamp yaptıkları yerden fırlarlar. Eşyaları taşıyan yerliler ise anlamsız bir biçimde yerlerinde beklemektedirler. Geri dönen arkeologlar yerlilere aceleleri olduğunu, çabuk hareket etmeleri gerektiğini söylerler. Yerliler cevap vermez ve sessizce beklemektedirler. Arkeologlar telaş içinde kalmışken niçin beklediklerini sorarlar. Yerlilerden biri cevap verir: **"Ruhlarımız geride kaldı."**

Yaşamın sonu gelmeyen telaşı içinde bedenlerimiz oradan oraya sürüklenirken, ruhumuzu nerede bıraktığımız aklımıza geliyor mu hiç?

Belki sabahın erken saatlerinde okuduğumuz bir dizede, belki kokladığımız yeni açmış bir çiçekte, belki de yoldan geçerken bakışları bakışlarımızla çarpışan bir sokak çocuğunda...

Oracığa ödünç bırakıyoruz ruhumuzu ve ardından teslim oluyoruz renksiz, ıssız bir kalabalığa... İşi bitirme, daha fazla parayı cebe indirme derdiyle bu kez ne bir çiçeğe kayıyor gözlerimiz, ne de avuç açan bir sokak çocuğuna...

Belki de hikayedeki yerlilerin bilgeliğiyle, ruhumuz olmadan tek bir adım bile atmamak, ona varmak için geri yürümeyi bile göze almak gerek.

Varsın hızla yanınızdan geçsin yoldaşlarınız; kazanacakları, geride bıraktıkları ruhlarından değerli olmayacaktır, buna emin olun!

"Allah'ın bir lütfu ve bağışlaması olmadan insanın bir işi başarması imkânsızdır."

Beydeba

Gönlünden Geçeni Gör!

Hapishanede günlerini sayan iki mahpus birlikte duvara bir delik delerler. Deliği sadece başlarının sığacağı kadar genişlettiklerinde, hadi dışarı bir bakalım, derler. Önce biri başını delikten dışarı uzatır ve ekşimiş bir yüz ifadesiyle, "Çok kötü ağabeyciğim, çok kötü!" der. "Her taraf çamur, sis... Göz gözü görmüyor." Diğeri şaşırır ve başını dışarı uzatır. Bakar, bakar... Ve hayran bir yüz ifadesiyle; "Muhteşem!" der. **"Muhteşem bir gökyüzü, ağaçlar, bulutlar, kuşlar çiçekler var..."**

Hayatta nereye bakarsanız onu görürsünüz. Gözlerinizi çevireceğiniz yer de kalbinizin rotasının nereye yöneldiğine bağlıdır. Dümeninizi kontrole alarak, umudunuzu kuşanarak, hayallerinizi de peşinize takıp denizlere açılmak için önce sizi engelleyen tüm halatları çözmelisiniz. Yüreğimiz bakıp da göremediğiniz, görüp de el erdiremediğiniz tüm düğümlere küçük dokunuşlar yapar.

Onları anında çözemez belki ama alternatif çözüm yolları sunarak en doğrusuna karar vermeniz için yol gösterir. Hazır cevaplar vermek yerine, unuttuğumuz soruları hatırlatır.

En önemlisi, pırıl pırıl bir gökyüzü ve çamur kaplı bir yeryüzünde gözlerinizi yükseklere çevirme cesaretini göstermemizi ister.

Seçim sizin!

Unutmayın, gönlümüzden geçeni görür, kalbimizin söylediğine inanırız. Sonunda, gördüklerimiz ve inandıklarımız oluruz!

"Güler yüz, tatlı dil ve sır saklamak, başarının temek prensiplerindendir."

II. Abdülhamid

Bir Duayı Hak Et!

Baba-oğul, göl kenarına gelince, oltayı göle atıp eve döndüler. Bir saat sonra oltaya balık takılıp takılmadığını görmek için göle gittikleri vakit, dört-beş balığın takıldığını gördüler. Çocuk, "Ben, balıkların oltaya takılacaklarını biliyordum." dedi. Babası sordu: "Nereden biliyordun?" "Dua ettim de onun için!" dedi çocuk.

Oltayı yeniden hazırladılar ve yemek için otele gittiler. Yemekten sonra göle gittikleri vakit, yine birkaç balığın yakalandığını gördüler. Çocuk "Böyle olacağını biliyordum." dedi. Babası sordu: "Nereden biliyordun?" Çocuk, "Dua ettim de onun için!" dedi yine.

Baba-oğul, oltayı tekrar göle attı ve eve geri döndüler. Yatmadan önce, göle gidip oltaya baktıkları vakit, bu defa bir tek balığın bile oltaya takılmadığını gördüler. Çocuk, "Ben oltaya balık gelmeyeceğini biliyordum." dedi. Babası sordu: "Nereden

biliyordun?" Çocuk, "Dua etmedim de onun için!" dedi.

Babasının niye dua etmediğini sorması üzerine şu cevabı verdi: "Oltaya yem takmadığını hatırladım da onun için."

Dua, istediğimize ulaşmak için kalbin, zihnin ve sözlerin el ele vermesidir.

Dileğimiz ister balık tutmak olsun, ister kariyer sahibi olmak, istemeyi bilirsek yanını başımıza ulaştırmayacak şey yoktur.

Sadece istemek yeterli değil elbette...

Oltaya yem takmak gerek balık tutmak için, yani bize düşenleri sırası ile yerine getirmek... Bu, duayı hak etmek demektir. Çünkü dua bir dileyişten önce, hak edilen bir kazanımdır...

*"Lüzumsuz şeylerin peşinden koşan,
lüzumlu şeyleri kaçıtır."*

Hz. Ali

Paylaşarak Yola Devam Et!

Üç yaşındaki kızı ve ondan iki yaş büyük oğluyla birlikte uzun bir seyahate çıkmıştı. Yollarda çocuklara meyve, çikolata almak için sık sık durur, her defasında aldıkları şeyleri arka koltukta oturan çocuklara uzatırken, kimin eli uzansa; "Al, bunu kardeşinle paylaş!" derdi. Bir gün, yolun ikiye ayrıldığı bir yerde tereddüde düştü. Sağdaki yolu mu takip etmeleri gerekiyor, soldaki yolu mu derken, eşiyle arasında tartışma çıktı.

Direksiyonun başında o oturduğu için gaza bastı ve kendi dediği istikamette yola devam etti. Eşi onun bu hareketine çok içerledi, suratını astı ve başını yana çevirip onunla hiç konuşmadı. Aralarındaki gerginliği anlamış olacak ki, küçük kızları arkadan uzanıp annesini öptü ve dedi ki:

"Al anneciğim, bunu babamla paylaş!"

*Yüreğindeki, cebindeki, hayalindeki-
ni, düşündekini paylaşmak...*

*Hiçbir şeyin yoksa şayet, gelecek güne da-
ir umudunu bölüşmek...*

*Kainatın düzenini ayakta tutan kavram
"paylaşmak" olsa gerek.*

*Bir şekilde bizim avucumuza sunulanla-
rı başka avuçlara pay etmek, soframızı
donatan yiyeceklerden komşumuza da
bir hisse ayırmak...*

*"Adamın, bir gün evine ulaşabilmesi
için, birçok konakları geride
bırakıp gitmesi gerek."*

Hız. Mevlâna

Kendini Okumayı Öğren!

Bir kavak ağacının yanında bir kabak filizi boy göstermişti. Bahar boyunca bitki, kavak ağacına sarılarak yükselmeye başladı. Yağmurların ve güneşin etkisi ile büyümesini hızla sürdüren kabak, kısa sürede kavak ağacı ile neredeyse aynı boya geldi. Hızla büyümesinden gururlanırken, bir gün dayanamayıp kavağa sordu: "Sen kaç ayda bu duruma geldin ağaç?" "On yılda" dedi kavak. Kabak, çiçeklerini sallayarak güldü, "On yılda mı? Ben neredeyse iki ayda seninle aynı boya geldim..." Kavak ise, kabağın bu sözlerine güldü ve "Çok doğru" diye karşılık verdi sadece. Günler günleri kovaladı ve sonbaharın ilk rüzgarları başladığında kabak önce üşümeye başladı, sonra yapraklarını düşürmeye, soğuklar arttıkça da aşağıya doğru inmeye... Bu kez biraz da kuşkuyla sordu kavağa: "Neler oluyor bana ağaç?" Kavak, sakın bir şekilde yanıtladı kabağı: "Telaşlanmaya gerek yok. Ölüyorsun." Kabak hiçbir şey anlamadı, sordu

"Niçin?" diye. Kavak, yine sakın sakın yanıtladı: "Çünkü benim on yılda geldiğim yere sen iki ayda gelmeye çalıştın..."

Kabak gibi sabırsızca boy vermeye çalışmak yerine, kavak ağacının telaşsız ve vakur duruşunu sergilemek, kısa vadeye değil bir ömre endeksli bir gelişim için en önemli şart olsa gerek.

Uzun yolları her bir adımı hissederek yürümek, yokuşları her soluk için şükrederek tırmanmak, kitapları her harfine dokunarak okumak...

Acele etmeden, saniyeleri saatlere feda etmeden...

*"Tek bir başarı vardır:
o da istediğimiz gibi bir hayat sürmek."*

C. Morley

Dinlediğini Duy

Bir gün bir Kızılderili ve beyaz arkadaşı New York şehrinin merkezinde yürüyordu. O sırada öğle tatili vaktiydi ve caddeler insanlarla doluydu. Sürücüler kornalarını çalıyor, taksi sürücüleri müşteri bulmak için köşelerde bağırıyor, sirenler çalıyordu... Kısacası şehrin gürültüsü insanı sağır edebilecek kadar fazlaydı. Birden Kızılderili durdu ve "Bir cırcır böceğinin sesini duyuyorum!" dedi. Arkadaşı "Ne? Çıldırılmış olmalısın. Bu gürültüde cırcır böceğini duymanın imkanı yok!" diye karşı çıktı. "Eminim," diye ısrar etti Kızılderili, "bir cırcır böceği duydum."

Kızılderili bir müddet dikkatle dinledi ve cadde-nin karşı tarafına geçip büyükçe bir çimento fabrikasına doğru yürüdü. Fabrikanın bahçesinde öbek öbek birkaç çalılık vardı. Çalılıklara baktı. Gerçekten de dalların altında küçük bir cırcır böceği duruyordu "İnanılmaz! Sende insanüstü kulaklar var galiba!" dedi adam. "Hayır!" diye cevapladı Kızılderili. "Benim kulaklarım seninkilerden farklı değil. Bütün mesele, dinlediğin şeye bağlı." "Bu mümkün değil!" dedi arkadaşı. **"Ben bu gürültüde asla bir cırcır böceğini duyamam."** Elini cebine sokup birkaç madeni para çıkardı ve

onları yuvarlanacak şekilde kaldırımda yere attı. Kulaklarında hâlâ kalabalık caddelerin gürültüsü yankılanırken, 8-10 metre mesafe içindeki bütün kafaların dönüp kaldırımda çınlayan paranın kendilerine ait olup olmadığına baktığını gördüler...

Yaşamın içinde de şikayetlerimizi haksız çıkaran sesler saklı aslında. Kalabalık cadde kenarındaki bir parkta çocukların gülüşmeleri, işin en yorucu zamanında kulağınıza çalınan, çocukluğunuzdan kalan tatlı bir melodi ya da otobüs beklerken ayakucumuzda o günkü aızığını arayan serçenin cıvıltısı... Yüreğimizi başka gürültüler işgal ettiyse, bu güzel seslere kulak vermek ne mümkün! Ama onlar oradalar ve dinlediğini, dilediğini duyan kulakları bekliyorlar. Bugünden tezi yok, neyi dinleyeceğinize siz karar verin ve yaşamın gizli seslerini kulak ardı etmeyin.

*"Büyük başarıların sahipleri,
küçük işleri titizlikle yapabilme sabrını
gösterenlerdir."*

Schiller

Kalbine Bakım Yaptır!

Çok zengin ama cimri bir adam, bir bilgenin yanına gidip nasihat almak istedi. Bilge onu pencereye götürüp sordu: "Pencereye baktığında ne görüyorsun?" "Yoldan gelip geçen insanlar görüyorum. Bir de yolun kenarına oturmuş, dilenen fakir bir adam var." Bilge, başka bir odaya gidip elinde büyük bir aynayla döndü ve sordu: "Peki, bu aynaya baktığında ne görüyorsun?" "Kendimi." "Yani artık başkalarını görmüyorsun! Farkında mısın, pencere camı da ayna da aynı maddeden, yani camdan yapılmışlar. Ama aynanın camının üstüne incecik bir gümüş tabakası kaplandığı için ona baktığında kendinden başkasını göremiyorsun. İşte insan kalbi de cam gibi şeffaftır, başkalarını görmemize engel değil vesile olur. Onlara merhamet besleriz o zaman. Ama ne zaman ki altın, gümüş gibi dünya süsleriyle kalbimizi kaplarsak, o zaman sadece kendimizi görürüz.

Kalbimizden de merhamet çekilip alınır. Yapman gereken, kalbini temizlemek. Altınları ve gümüşleri cebinde taşımak, kalbinde değil. **O zaman bencillikten kurtulup başkalarına merhamet beslemeye başlarsın."**

Kalbimizi ilk anki saflık ve şeffaflıkta tutmak, onunla başka kalplere yol almak... Korunmaya muhtaçtır kalp; işgallere açık, oyalanmaya meyyal, ayartılmaya hazır... Kalbi korumak, en güç sorumluluğudur insanoğlunun. En küçük bir leke, farkına varılmazsa kısa sürede kalbi boydan boya ele geçirir. Kalpteki önem vermediğimiz bir iz, az sonra yüzlerce iz bırakır peşinde. Günden güne, anbean kararır kalbin aydınlık çehresi. O nedenle, kalbini sık sık yoklamalıdır insan. Kaygıların, kinin, öfkenin, bencilliğin kalbe ektiği tohumlar filiz vermeden sökülüp atılmalıdır oradan...

"Başarı için farkı siz oluşturabilirsiniz. Bunun için başlamanız gereken ilk nokta, kendinizsiniz."

D. Tyson

Ayak İzlerine Dikkat Et!

Adamın biri bir gece bir rüya görmüş: Upuzun bir kumsal boyunca yanında Tanrı ile yürüyormuş. Onlar yürürken tam karşısındaki gökyüzünden de bir film şeridi gibi adamın hayatından sahneler geçiyormuş. Kumsal adamın hayat yolu imiş sanki... Adam kumda iki çift ayak izi kaldığında dikkat etmiş; bir çifti kendisinin bir çifti tanrının... Hayatının son sahnesinde gökyüzünden geçtikten sonra adam kumdaki ayak izlerine boydan boya bir daha bakmış ve birden bir şey dikkatini çekmiş. Hayat yolunun pek çok bölümünde kumda sadece bir çift ayak izi görülüyormuş ve adam dehşet içinde fark etmiş ki, ayak izleri teke, hayatının en kötüsü, en acı anlarında iniyor. Bu keşfi onu fena halde rahatsız etmiş ve Tanrı'ya sormaya karar vermiş. "Tanrım... Eğer sana inanırsam, senin yolundan gidersem her zaman yanımda olacağını, her zaman yanı

başımda yürüyeceğini söylemiştin. Oysa hayat yoluma bakıyorum. En zorlu, en kötü, en acılı anlarımda sadece bir çift ayak izi görüyorum kumda. Hayatın kolay günlerinde yanımda yürüyorsun da, sana en muhtaç olduğum anlarda beni niye terk ediyorsun?" Tanrı gülümseyerek cevap vermiş: "Ben seni çok sevdim ve hiç terk etmedim. Hayat yolundaki o zorlu sınav günlerinde yani en acılı, en kötü anlarında kumda hep bir çift ayak izi gördün. Dikkat et! Ayak izleri teke indiğinde derinleşiyor. **Çünkü o sıralar ben, seni kucağымda taşıyordum!"**

En zor ve çaresiz anlarımızda bizi ayakta tutan, her şeye rağmen başımızı kaldırıp yola devam etmemizi sağlayan bir el var belki elimizi tutan. Sandığımız kadar yalnız olsaydık eğer, nasıl aşardık geride bıraktığımız onca adımı?

"Kim iyi yaşamış, bol bol gülümsemiş ve çok sevmiş ise, başarıyı yakalamış demektir."

A. Stanley

Zihnini Dinginleştir!

şeyh ve müridi ormanda dolaşıyorlardı. Mürit, zihninin sürekli huzursuzluk ve karmaşa içinde olduğundan yakındı. "Neden sakin ve dingin insan sayısı çok az? Zihnimi huzura kavuşturmak için ne yapabilirim?" diye sordu şeyhine.

şeyh müride gülümsedi ve şöyle dedi: Sana bir hikaye anlatayım. Bir fil, bir ağacın yapraklarını yerken küçük bir sinek filin kulağına yaklaşmış ve vızıldamaya başlamış. Fil sineği kovmak için kulaklarını sallamış ama her seferinde sinek geri geliyormuş. Bu durum birkaç kez tekrarlanmış. Fil dayanamamış, sormuş sineğe: "Neden bu kadar hareketli ve gürültülü-sün?" Sinek cevaplamış: "Gördüğüm, duyduğum ve kokladığım her şey beni kendine çeker. 5 duyum beni sürekli olarak farklı yerlere yönlendirir ve ben buna karşı çıkamam, yerimde duramam. Peki senin sırrın nedir? Nasıl oluyor da bu kadar sessiz ve sakin kalabiliyorsun?" Fil ise

şöyle yanıtlamış: "5 duyum, dikkatime hakim olamaz. Ne iş yaparsam yapayım, kendimi tamamen o işe verip onda kaybolurum. Böylece, mesela yediğim yemekten, soluduğum havadan keyif alırım. Dikkatimi ben yönlendirir ve kontrol ederim, etraftaki şeyler değil..." Bu hikayenin ardından Şeyh sözlerini şöyle noktaladı: "Zihnin, dikkatin nereye yönelirse oradadır. Eğer dikkatini ve duyularını kontrol edersen, zihnin de kontrolün altında demektir. **Yaptığın işe ver kendini, etrafta olup bitene değil. Böylece sakinliği ve dinginliği bulacaksın.**"

Siz kimin zihninin takipçisisiniz? Filin mi, sineğin mi? Zihnimiz her daim yorgun ve meşgul olduğuna göre, sanırım cevabımız belli. Oysa file bakılırsa işimiz çok da zor değil. Bir çorbayı yudumlarırken, bir bebeği okşarken ya da bir ninniye kulak verirken her duyumuzla orada olmak, o anın keyfini çıkarıp huzur bulmak için tek yol olsa gerek.

Dünyayı Dize Getir!

Bir bilge ve öğrencisi ormanda yürürlerken bir kükreme sesiyle irkildiler. Bir kaplan yavaş yavaş onlara yaklaşıyordu. Öğrenci donakalmıştı. Titrek sesiyle bilgeye soru: "Ne yapacağız şimdi?" Bilge sakince cevapladı: "Farklı seçeneklerimiz var. Zihnimizi korkuyla doldurup kaplanın bunu hissetmesini ve bize saldırmasını sağlayabiliriz. Koşabiliriz ve kaplan bizi yakalar. Ona karşı çıkabiliriz; ama bizden güçlü olduğu için bizi tek hamlede mağlup edecektir. Ya da zihin gücümüzle kaplanı etkilemeye çalışabiliriz..." Bilge, gözlerini kaplana çevirdi, zihnindeki tüm düşünceleri boşalttı. Kaplanı da içine alan tüm evrenle bütünleşti. Bu derin meditatifonda bilgenin bilinci kaplanın bilinciyle bütünleşti ve bir oldu. Kaplan şimdi onlara daha da yaklaşmıştı, her an üzerlerine atlayabilirdi. Öğrenci korkudan titrerken bilgenin nasıl bu kadar sakin kala-

bildiğini ve gözlerini kaplanın gözlerinden ayırmadığını düşündükçe şaşkınlığı artıyordu. Bir süre sonra kaplan sessizce başını öne eğdi, kuyruğunu indirdi ve uzaklaştı. Öğrenci küçük dilini yutmak üzere sordu: "Nasıl oldu tüm bunlar?" Bilge yanıtladı: "Sadece zihnimi tüm düşüncelerden temizledim ve ruhumu kaplanın ruhuyla bütünleştirdim. Ruhsal düzeyde huzur içinde birleştik. **Kaplan içimdeki dinginliği, birliği ve huzuru fark etti, saldırması için hiçbir sebep yoktu artık.**"

Zihnimizi çerçöpten arındırdığımız, onu sessizliğe ve sakinliğe kavuşturduğumuzda bu etki doğrudan çevremizdekilere ulaşır. Bazı insanların yanında huzur bulmamızın nedeni, içlerindeki aydınlık ve sakin dünyanın etkisi altında kalmamızdır. İçimizde bir dünya yaratılıyor her an. Dışımızdaki dünyanın karmaşasından yakınmak yerine yüzümüzü içimizdeki aleme çevirmek ve önce onu derleyip toparlamak gerekmez mi? Böylece bir kaplan olduğu gibi, bir dünyayı da dize getirebiliriz.

Küçük Mutluluklar Edin!

İki arkadaşın yolları çöle düşmüş günün birinde. Bir süre sonra aralarında bir tartışma çıkmış. Birinin diğerini tokatlamasıyla neticelenmiş bu münakaşa. İncinmiş öbürü ve kuma şöyle yazmış: "Bugün en iyi arkadaşım bana bir tokat attı." Yürümeye devam etmişler. Bir vahaya varmışlar. Ve az önce tokatlanan, bu kez çamura saplanmış. En yakın arkadaşı bu kez ölümden kurtarmış onu. O ise kendine gelince bir taş bulup şöyle yazmış üstüne: "Bugün en yakın arkadaşım hayatımı kurtardı." Diğer meraklanmış. Neden ilk seferde kuma, sonrakinde de taşa not yazdığını sormuş. Şöyle yanıtlamış diğeri: "Biri beni incittiğinde onu bir kuma yazmalıyım ki bağışlayıcılık rüzgarları hemen silip götürsün onu. Biri bana iyilik yaptığında onu bir taşa kazımalıyım ki onu hiçbir rüzgar alıp götüremesin."

Kötülük ve iyilik dediğimiz, bizim ona biçtiğimiz süre kadar yaşar. Dilersek kuma bir yel dokununcaya kadar yaşatırız onları, dilersek en derinimize saklayıp biriktirir, büyütürüz...

Bazen bir el, mutluluğu avucumuza bırakır. Oysa biz; hırsla, kaygıyla yumruk haline getirdiğimiz avuçlarımıza hapsederiz güzellikleri.

O kadar yakınımızdayken, kalbimiz de gözlerimiz de teğet geçer mutluluğa. Ve el değmedikçe, toprağa kavuşmadıkça eskir, solar mutluluk tomurcukları.

*"Başarının şartları;
bilmek, istemek, cesaret etmek ve
susmak."*

A. Munthe

Başka Kalplerin Sızısına Kulak Ver!

Yeni mezun olmuş bir öğretmen olan Mary, Navajo Kızılderililerine ait bir yerleşim bölgesinde öğretmenlik yapmaya başlamıştı. Her gün beş öğrenciyi tahtaya çağırıyor ve ödev olarak onlara vermiş olduğu basit bir matematik problemini çözmelerini istiyordu. Onlar ise, tahtanın önünde sessiz ve isteksiz bir şekilde duruyorlardı. Mary bir türlü anlayamıyordu. Ne eğitim derslerinde ne de staj yaparken öğrendikleri bir işe yarıyordu. "Neyi yanlış yapıyorum? Neden hep problemi çözemeyecek öğrencilerimi tahtaya kaldırıyorum acaba?" diye kendi kendine sorup duruyordu. En sonunda, öğrencilere sormaya karar verdi ve genç Kızılderili öğrencilerinden benlik imgesi ve öz değer konusunda şaşırtıcı bir şey öğrendi. Öğrenciler birbirlerine birey olarak saygı duyuyorlar ve arkadaşlarının problemleri çözmeyi beceremeyeceğini düşünüyorlardı. Bu genç yaşlarında bile sınıf içerisinde kazanan-kaybeden yaklaşımının sergilenmesinin bir işe yaramayacağını biliyorlardı. Tahtanın önünde bir öğrenci mahcup

olursa bunun kimseye bir şey kazandıramayacağına inanıyorlardı. Onun için, herkesin önünde birbirleriyle rekabete girmeyi reddediyorlardı. Bunu öğrendikten sonra, Mary sistemi değiştirdi. Artık öğrencilerinin ödevlerini teker teker kontrol ediyordu. Hiçbirini de diğerlerinin önünde mahcup duruma düşürmüyordu. Gençlerin hepsi öğrenmeye hevesliydi. **Ama bunu yaparken başka birini kötü duruma düşürmek istemiyorlardı.**

Birbirimizin bazen omzuna, bazen yüreğine basıp yükselme derdine düştüğümüz günümüzde Kızılderili çocukların davranışı ne kadar ince, ne kadar narin bir kalbin habercisi, değil mi? Rekabetin yüceltiği, diğerlerini mat edip öne çıkmanın alkışlandığı toplumlarda başkalarının ruhunu ezip geçen değil destekleyen, değer veren bireylere ihtiyacımız var.

"Başardığımız her iş bizi köleleştirir, çünkü daha iyisini yapmaya zorlar."

A. Camus

İşe Ruhunu Ver!

Mozart, bulunduğu şehirden uzakta bir konser verecekti. Tüm hazırlıklar tamamlanmıştı ve konser başlamak üzereydi. Mozart konser salonuna girdiğinde salonda sadece on kişi vardı. Salondakiler konserin iptal edilip edilmeyeceğini soruyorlardı. Mozart piyanosunun başına geçti ve tuşlara dokunmaya başladı. Salonda kaç kişi olduğuna değil, yalnızca vereceği konsere odaklanmıştı tüm varlığıyla. Düşüncesi yalnızca piyano çalma üzerinde yoğunlaşmıştı. Bu yüzden iç durumu ve vücut etkinliği mükemmeldi. Tüm bedeni müziğin ahengi ile yoğrulmuştu. Sanatın üstün gücüne inanıyor, kendini ve onu dinlemeye gelen insanları adeta tedavi ediyordu. O sırada Mozart'a salonda kaç kişi olduğunu sorsalar, her halde söyleyemezdi. Konserini bitirdiğinde içerideki on kişinin alkışı bütün salonu dolduruyordu. Mozart ve onu dinleyenler benzer-

siz bir gün yaşamışlardı. Mozart, akşam eşine yazdığı mektupta şöyle diyordu: **"Burada harika bir konser verdim ve herkes beni ayakta alkışladı."**

Sözlerimize kaç kişinin kulak verdiği, bizi takip eden ayak izlerinin günden güne azalışına, dünyanın gürültüsünün sesi-mizi boğuşuna aldırmandan yaptığımız işe ruhumuzu verirsek, karşılığında alacağımız ödül benzersiz, tarifsiz olacaktır.

Mozart gibi işini her şeyden önce kendisi için, kendi ruhu için mükemmel şekilde yapmak, az sayıda ama kuvvetli birkaç alkış da getirir belki. Ancak ruhu doyan bir kişi için bu alkışlar, işin küçük promosyonları değerindedir olsa olsa...

Olsa da olur, olmasa da...

"Nereye gittiğini bilen insana yol açmak için, dünya bir kenara çekilir."

S. Jordan

Kayıplar Gözünüzü Korkutmasın!

Bir bilge bir gün tam trene biniyordu ki, ayakkabılarından biri ayağından çıktı ve yere düştü. Aşağı inip onu alması imkansızdı; çünkü tren çoktan harekete geçmişti. Yanındaki arkadaşları ne yapacağını merakla bekliyorlardı. O gayet sakin bir biçimde, diğer ayağındaki ayakkabıyı da çıkardı ve az önce düşürdüğü ayakkabıya yakın bir yere fırlattı.

Talebelerinden birisi dayanamayıp sordu: "Neden böyle yaptınız?" Gülümseyen bilgenin cevabı gayet basit ama hakikat yüklüdü: "**Demiryolunun üzerindeki ayakkabı tekini fakir birisi bulursa, diğer teki de bulup giyebilsin diye...**"

Kaybetme korkusu ve kazanç umuduyla çırpınırken, aslında neyi elde edip neyin avuçlarımızdan süzüldüğünü bir türlü kestiremezken hikayedeki bilge en güzel cevapla çıkıyor karşımıza.

Vazgeçmek zorunda kaldıklarımız, kayıp sandıklarımız başka bir zamanda, başka bir bedene hayat veriyor olabilir.

Ya da var gücümüzle torbamıza atmaya çalıştıklarımız uzaktaki bir yaşamın kayıp hanesine işleniyor belki de.

Böylesine cevapsız kaldığımızda razı olmayı, yetinmeyi bilmek, aç gözlerimize biraz olsun söz geçirmek en doğru yol olsa gerek.

"Üzerime aldığım her işi başardım,
çünkü başarmayı çok istedim."

Napoleon

Aynadaki Yüzünle Yüzleş!

Çok zengin bir baba, ailesi ve oğlunu köye götürür. Bu yolculuğun tek bir amacı vardır: Oğluna insanların ne kadar fakir olabileceğini göstermek. Çok yoksul bir ailenin yanında iki gece geçirirler. Yolculuk dönüşünde baba oğluna sorar: "İnsanların ne kadar fakir bir hayat sürdüklerini gördün mü?" "Evet baba" yanıtını alır. "Ne öğrendin peki?"

Oğlu acı bir tebessümle cevap verir. "Bizim evde bir köpeğimiz var, onlarınsa dört tane... Bizim bahçenin ortasına kadar uzanan bir havuzumuz var, onlarınsa sonu olmayan dereleri... Bizim bahçede ithal lambalar var, onlarınsa yıldızları. Biz evin önündeki avluyu görebiliyoruz, onlarsa bütün ufku görüyorlar.

Teşekkürler baba!

Bana ne kadar fakir olduğumuzu gösterdiğin için..."

Günde defalarca aynaya bakarız. Diğerlerine nasıl görüldüğümüzü merak ettiğimiz içindir çoğu kez bu bakış.

Oysa aynanın içinden gözlerini gözlerimize diken kişiyle yüzleşmeyi kaçımız göze alabilir? Kendimizi ne kadar açık yüreklilikle şikayet edebiliriz aynadaki bu yüze?

İnsan olarak müthiş bir zenginliğe sahibiz. Hangimiz gözünü, kulağını, kalbini, ayağını milyarlarca dolara satar?

Bütün dünyayı verseler bir parmağımızı takas eder miyiz onunla?

Hayır. Çünkü dünyanın hiçbir hazinesi "biz" etmez. Edemez...

"Nasıl ki laf laftı açarsa,
başarı da başarıyı doğurur."

Goethe

Korkularınla Yüzleş!

Bir bilge, bir göletin başında oturmadır. Susuzluktan kırılan bir köpeğin devamlı olarak gölete kadar gelip tam su içecekken kaçması dikkatini çeker. Köpek susamıştır ama gölete her gelişinde sudaki yansımalarını görüp korkar ve suyu içmeden kaçır. Sonunda köpek susuzluğa dayanamayıp kendini gölete atar ve kendi yansımalarını görmediği için suyu içer. O anda bilge şöyle düşünür: "**Bir insanın istekleri ile arasındaki en büyük engel, çoğu zaman kendi içinde büyüttüğü korkulardır. İnsan bunları aşarsa, istediklerini elde edebilir.**"

Kendi ellerimizle büyüttüğümüz engel ve endişeler günün birinde aşılmaz bir duvar gibi önümüze dikilir. Bu duvar, dokunsanız yıkılacak cinstendir aslında. Ama biz onu öyle yüceltmişizdir ki, varlığını bilmek bile ürkütür, ağır bir yük gibi çöker

omuzlarımıza. Bu durumda yapacak tel bir şey vardır: "Korkularınızla yüzleşin, böylece onların gerçek yüzüyle tanışacaksınız."

Korkularımızla yüzleştüğümüzde önümüzdeki hedeflere ve hayallere ulaşmak için kendimizde daha çok güç bulabiliriz.

Olmayacakmış gibi gelen her iş karşımıza olmuş olarak çıkar.

'Yapamam' demek bir insanın kendisine, Yaraticısına, ruhuna ve insanlığa ihanet etmesi demektir. Yapamacağımız tek şey, başaramamaktır.

Haydi gelin bilgenin gölü gibi biz de aynanın karşısına geçip ruhumuzun derinliklerindeki tüm korkularımızla yüzleşip, hayata yeniden coşkuyla "merhaba" diyelim.

"Yarınlar, yorgun ve bezgin insanlara değil, rahatını terk edebilen gayretli insanlara aittir."

Cicero

Umudun Yoldaşın Olsun!

İki çocuklu bir aile hafta sonunu piknik yaparak geçirmeye karar verirler. Piknik yerine vardıklarında anne yemeği hazırlarken, çocuklar babalarıyla birlikte yürüyüşe çıkar. Uzun bir yürüyüşten sonra oldukça yorulan küçük çocuk yalvarırcasına bakan gözlerle, "Babacığım çok yorul-
dum. Lütfen beni kucağında taşıy mısın?" der.

Baba; "Ben de yorgunum oğlum" der demez çocuk ağlamaya başlar. Baba tek kelime etmeden ağaçtan bir dal keser. Dalı bıçakla biçimlendirip, çocuğa zarar vermeyecek biçimde yontar. Sonra dalı oğluna verir. "Al oğlum, sana güzel bir at" der. Çocuk sevinçle dal parçasından yontulmuş ata biner ve sıçrayarak, ata vurarak annesinin yanına doğru gitmeye başlar. Babasını ve ablasını geride bırakmıştır bile... Baba gülerek kızına; "İşte yaşam budur kızım. Bazen zihnen ya da bedenen

kendini çok yorgun hissedeceksin. İşte o zaman kendine değnekten bir at bul ve neşe ile yoluna devam et. **Bu at, bir arkadaş, bir şarkı, bir çiçek, bir şiir ya da bir çocuğun tebessümü olabilir."**

Her birimizin çıkmazlarda tıkanıdığı, ne yapıp edeceğini bilemediği zamanlar olmuştur elbet. Yorgun düşüp, pes ettiğimiz zamanlar...

Fakat bu hayat en zor zamanlarda bile birbirinden güzel sürprizlerle bizi hayrete düşürmemiş midir? En olmazlar oluvermiş, minik bir tek söz, içten bir tebessüm, destekleyici ve güven verici bir hareket bir anda hayatımızı değiştirmemiş midir?

Hal böyle olunca, bizde ümitsizliğe yer yok, ya sizde? Değnekten atınız hiç eksik olmasın!

Bazen de 1 yanlış
bütün doğruları götürür.

Gelişmeye Ara Verme!

Büyük mağazanın duvarına dayanmış, sigarasını içiyordu. İhtiyarca bir adam yanına yaklaştı:

- Oğlum, boşu boşuna dikilip sigara içmek, tembelliktir. Böyle vaktini boşa geçireceğine, çalış! Gençliğine yazık! Çalışırsan, belki şu duvarına dayandığın mağazanın sahibi olursun... Genç, sigarasından bir nefes daha çektikten sonra cevap verdi:

- Siz bana söylediklerinizi kendiniz tatbik ediyor musunuz?
- Ediyorum tabii...
- Sigara içmez misiniz?
- Hayır!
- Çok çalışır mısınız?
- Hiç boş durmam!
- Bu mağazanın sahibi olabildiniz mi?
- Hayır...

Genç adam sönen sigarasını yere attı, yeni bir sigara yaktı ve şöyle dedi:

- **Ben bu mağazanın sahibiyim...**

Gelişmek, hayatı çalışmaya endekslemek değildir. Hayatı bir bütün olarak yaşama-

ya çalışmaktır. Her yönüyle ve her anlamıyla...

Sonunda kendisinden evrene kadar geniş bir yelpazedeki her noktaya ışık saçan bireyler olarak menzile varacağız. İnancımız bu.

Çalışırken hayatın tüm güzelliklerini görmeliyiz. Yaratıcının en büyük ikramlarından olan çocuklarımızı, arkadaşlarımızı, dostlarımızı, hayvanlarımızı, çiçeklerimizi, kuşlarımızı, sevgilerimizi hiçbir zaman ikinci sıraya koymamalıyız.

Doyasıya yaşamalıyız hayatı.

Doyasıya iyilikle yaşamalıyız.

Doyasıya sevgiyle...

Unutmaktan daha güzel bir şey yoktur, tabii ki unutulmuş olmak hariç.

Küçük Çabaları Önemsel!

Oldukça serin bir sonbahar günü, bir çiftçi, tarlasında yerde sırt üstü yatmakta olan bir serçe görmüş. Tarlasını sürmeyi bırakmış; eğilip tüylü, narin yaratığa bakmış ve sormuş:

- Neden böyle sırt üstü yatıyorsun? Serçe çiftçiye:
- Bugün gökyüzünün yere düşeceğini işittim, demiş. Yaşlı çiftçi gülmüş.
- Sanırım minik bacaklarınla gökyüzünü tutmaya çalışıyorsun!
- Herkes sadece elinden geleni yapar, diyerek karşılık vermiş minik serçe çiftçinin alaylı gülümsemesine...

Bu minik serçe bizim söylemek istediklerimizi söylüyor. Kendimiz, ailemiz, çevremiz, ülkemiz ve insanlık için hepimiz elimizden geldiği kadarını yapabiliriz. Daha fazlasını yapmaya çalışmak, hiçbir şey yapamamamıza neden olabilir.

Bazen taşın altını elimizi koyma cesareti gösterdiğimizde bir çift serçe ayağı gökyüzünü tutup yeryüzünü ışıkla donatmaya yeter de artabilir?

Denemeden kim bilebilir ki!

İbrahim ateşlerin içine atılırken ağzında su taşıyan karınca, Yusuf kuyularda üşürken kervancılara yol gösteren kartal, hepsi bize bir mesaj vermek istiyorlar kendi dillerince:

İnsanoğlu o kadar büyüksün ki, uzayın içinde dansedebilir, okyanusun dibinde çadır kurabilir, gökyüzünün ortasında kanatsız uçabilirsin.

Sen her şeyi yapabilirsin...

*Eskiden her şeyin değerini bilirdik,
şimdi parasını.*

Kurşun Kalemın İcini Oku!

Kurşun kalem yapan yaşlı bir adam, kalemleri satıcıya verilmek üzere kutuya koyarken içlerinden birini kenara ayırdı. "Seni dışarıdaki dünyaya göndermeden önce, sana söylemek istediğim 5 şey var. Olabileceğin en iyi kalem olmak istiyorsan, bunları hiç unutma ve daima hatırla..."

1. Pek çok şey başarabilirsin hayatta; ancak bunu yapabilmek için öncelikle kendini, seni kullanmayı bilen bir kişinin ellerine almasına izin vermelisin.
2. Zaman zaman ucunu açmak isteyecekler ve bu sana acı verecek; fakat daha iyi bir kalem olmak için buna katlanmalısın.
3. Yaptığın yanlışları düzeltme, yeniden yazma fırsatın olacak daima. Bu fırsatı kaçıрма.
4. Unutma, en önemli parçan taşıdığın kurşun, yani içinde yer alan...
5. **Üzerinde dolaştığın her yüzeye bir işaret bırakmalısın, durum ne olursa olsun yazmaya devam etmen gerek."**

Kurşun kalem yerine kendimizi koyduğumuzda, bu küçük hikaye, var olma amacımıza ve buna ulaşabilmek için neler yapmamız

gerektiğine ışık tutan kocaman bir rehberre dönüşüyor. Öyküdeki kalemin en değerli parçasının içindeki kurşun maddesi oluşu gibi biz de, yolunuzu tıkayan korkularınızı, acı tecrübelerinizi, utançlarınızı, önyargılarınızı ya da çekincelerinizi gözleminizin önünden sıyrıp almaya kararlıyız. Böylece daha saf ve pürüzsüz bir bakış kazanarak, siz de içinizdeki cevheri keşfedebilme, ona hak ettiği değeri verebilme fırsatı bulacaksınız.

Kalemin ucu sivriltilirken keskin madenin verdiği acıya katlanmak zorunda kalışı misali; siz de, biz de gelişim serüveninde yolumuzu kesen, anlık isteklerimize ya da alışkanlıklarımıza ters düşen kimi engellerle karşılaşacağız. Bu noktada payımıza düşen, bu kaçınılmaz gerçeği kabul edip adımlarımızı doğru atmaya öğrenebilmek...

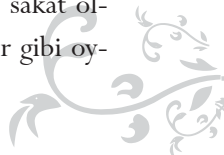
Paranın nereye harcandığına bakın,
nasıl kazanıldığını anlarsınız.

Unutmamayı Hatırla!

Paraya ihtiyacı olan bir çiftçi elindeki köpek yavrularını satmaya karar vermiş. Yavruları pazar meydanına götürürken yolda küçük bir çocuk yaklaşmış yanına ve 'Bayım' demiş, 'Köpeklerinizden birini satın almak istiyorum.' Çiftçi gözlerini çocuğun gözlerine dikerek 'Bunlar cins köpektir, pahalıdırlar.' demiş. Başını öne eğen çocuk elini cebine daldırmış ve sahip olduğu 39 senti çıkarıp adama uzatmış: 'Tüm param bu. Köpekler için yeter mi?' 'Elbette.' demiş çiftçi ve köpek kulübesine doğru bir ıslık çalarak Dolly isimindeki yavruyu çağırılmış. Çocuğun gözleri hayranlıkla parlamış ona bakarken. Derken diğerlerinin arasında dikkat çekecek derecede küçük bir yavruyu fark etmiş çocuk ve onu satın almak istediğini söylemiş çiftçiye. Çiftçi: "Onu almak isteyeceğini sanmam evlat, sakat olduğu için seninle diğer köpekler gibi oy-

nayamaz, koşamaz." demiş. Bunun üzerine çocuk pantolonunun bir paçasını kaldırmış ve bacağına iki yanından sarkarak özel bir ayakkabıya raptedilen çelik düzeneği göstererek şöyle demiş: "Evet bayım, ben de tıpkı onun gibi hiçbir zaman koşamayacağım ve bu yavrunun kendisini anlayabilecek birine ihtiyacı var."

Öyküde sakat bir köpek yavrusunun onu anlayabilecek sakat bir çocuğa ihtiyacından dem vurulsa da muhtaçlığımızı hatırlamak için engelli olmak veya bir şeylerden mahrum bırakılmak gerekmiyor. İnsan dediğiniz, insana muhtaçtır her zaman.

Bazen boş kalmış ellerini uzatacak, bazen aynı yolu adımlayacak ya da bir durakta gözleriyle aynı otobüsün gelişini umacak birileri var olmalı yanı başınızda.

Hepimiz aynı karanlığın içindeyiz, ama bazılarımız yıldızlara bakıyor.

Balıklarını Unutma!

Cemal Reis, elli beş yaşında bir kaptan emeklisi idi ve emekli maaşı ile kıt kanaat geçinirdi. Hiç evlenmediği için, hep sıcak bir yuvanın, ona sevgileri ile hayat verebilecek bir eşin ve evlatların hasreti ile yanıyordu. Onu teselli eden tek şey, arada bir de olsa eski teknesi ile balığa çıkmaktı. O sabah, her zaman olduğu gibi erkenden uyandı. Denizde kahvaltı etmeyi sevdiğinden, kalkar kakmaz nevaesini hazırlayıp evinden fazla uzakta olmayan teknesine doğru yola koyuldu. Tabiat, sabahın o erken saatinde, tüm sessizliği ile reisin kanına huzurla karışık bir mutluluk şırınga ediyordu.

Fakat, akşama doğru çıkan fırtına, tüm huzurunu birden kaçırdı. Zaten yılların üzerine bindirdiği bir yığın yükü taşıyan teknesi, kısa sürede alabora olmuştu. Çok kereler böyle fırtınalarla karşılaştığından, sonuna kadar direnmesi gerektiğini

biliyordu. Sabaha karşı, onu bir kalas parçasına tutunmuş, baygın bir halde buldular. Fırtına çoktan dinmişti. Reis, kurulanıp giyindikten sonra umursamaz bir tavırla kendisini bulanlara sordu: "**Balıklarım nerede?**"

Ne mutlu Cemal Reis'e!

Gelin biz de Cemal Reis'i örnek alalım.

Tıpkı onun gibi balık avlamaya çıkıp da akli ağlarda takılı kalmayan, fırtına korkusuyla adım atmaktan çekinmeyen bireyler olalım.

Amacına odaklanan, hayatı acısıyla tatlısıyla sevmeyi becerebilen ve fırtınaya rağmen balıklardan vazgeçmeyen...

Güçlükler, başarının değerini artıran süslerdir. **Moliere**

Saklı Hazineseleri Keşfet!

Evvel zaman içinde yaşlı bir kral yaşarmış. Kentin pek de işlek olmayan caddelerinden birinin ortasına bir kaya parçası yerleştirmiş kral. Sonra bir kenara saklanmış ve olanları izlemeye koyulmuş.

Şehrin en zengin tüccarları bu yolu kullanırlarmış. O gün hepsi geçmişler yoldan. Ancak kayayı yerinden oynatmaya pek isteksiz görünüyörlarmış. Çevresinden güçlkle de olsa dolanmış ve arkalarına bakmadan ilerlemişler. Derken uzakta bir köylü belirmiş. Kocaman bir sebze çuvalını sırtlanmış geliyormuş. Az sonra yükünü indirmiş ve bin bir güçlkle kayayı yolun kenarına kadar sürüklemiş. Artık herkesin rahatça geçebileceği kadar açılmış yol. Yükünü almak için döndüğünde ise kayanın az önce bulunduğu yerde bir kese çarpmış gözüne. İçinde bir sürü altın olan kesede krala ait bir not iliştiriliymiş: **"Bu kese, kayayı kenara çekenidir."**

Yolumuza çıkan her kaya, altında bir altın kesesi gizlemiyor olabilir.

Kim bilir, belki de onu oraya yerleştiren kralın bize çok daha güzel sürprizleri vardır. Ya da bir bakarsınız, yolun sonunda küçük bir çocuk bekliyordur sizi ve çuvalınızdan vereceğiniz bir sebze karşılığında sunmak üzere çiçek toplamıştır size.

Bunu kestiremesek de sanırım bize düşen görev belli.

Günün birinde tüm insanlığın adımlayacağı bir yolu kaplayan engelleri ortadan kaldırmak, en azından bir patika açabilmek...

*Başarıyorlar, çünkü başaracaklarını düşünüyorlar. **Vergil***

Hayatı Erteleme!

Genç adam annesi için çiçek alacaktı. 200 mil uzakta yaşadığı için kendisi götüremeyecekti maalesef. Çiçekleri oraya giden bir araçla yollamayı planlıyordu. Çiçekçinin önünde arabasından indi. Tam bu sırada kaldırıma oturmuş ağlayan küçük kız takıldı gözüne. Nedense bu gözyaşlarının sebebini öğrenmek istedi. "Annem için bir gül almak istiyorum ama param yetmiyor." dedi kız. Adam gülümsedi ve "Gel hadi" dedi. "Ben istediğin gülü alacağım sana." Satın aldığı gülü küçük kıza verdi. Ardından kendi güllerini sipariş etti ve annesinin adresini bıraktı. Dönüşte kızı evine götürmek istediğini söyledi. Küçük kız bu duruma çok sevinmişti. "Evet, beni annemin yanına götürebilirsiniz." diye atıldı. Yolu tarif etti. Ancak ulaştıkları yer bir mezarlıktı. Küçük kız gülü, toprağı hala taze olan mezara bıraktı. Tam bu anda ince bir sızı dokundu

adamın kalbine. Hemen çiçekçiye geri döndü ve siparişini iptal etti. **Satın aldığı bir buket çiçekle 200 mil ötedeki annesinin yanına sürdü arabasını.**

Hayatın ertelemeye, geç kalmaya izni yok ne yazık ki. Bize sunduklarına sıkı sıkı tutunmak da çare olmuyor her zaman.

Biz bırakmasak, ayak diresek de hayat söz dinlemiyor.

Bazen kaybettiklerimiz karşısında boyun eğip gözlerimizi yummakta buluyoruz çareyi.

Bazen de küçük bir kızın mezara bıraktığı bir gül bizi gönüllü uykumuzdan uyandırmaya yetiyor.

*Bir amacın başarı limitini, kendi inancımız belirler. **Konfiçyus***

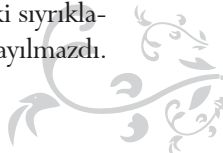

Gözlerini Yaşama Dik!

Başarılı yönetici, Jaguarıyla şehrin arka sokaklarından birinde son sürat ilerliyordu. Park eden arabaların arasında oynayan çocukların yanından geçerken aniden bir taş arabanın kapısına fırlatıldı. Jaguarını durduran adam arabadan öfkeyle indi. Tüm çocuklar kaçışmıştı. Orada yalnız başına bekleyen çocuğu kaptığı gibi bir aracın arkasına sürükledi ve azarlamaya başladı: "Sen ne yaptığının farkında mısın? Arabamın kapısındaki hasar bana çok pahalıya patladı." Çocuk "Affedin bayım, ama yapacak başka bir şeyim yoktu. Taşı fırlattım çünkü o sırada arabayı başka hiçbir şey durduramayacaktı." diye yalvarmaya başladı. Yanaklarından süzülen yaşlarla olayın yaşandığı yeri gösterdi. "Lütfen kardeşimi tekerlekli sandalyesine koymama yardım edin. Araba yanından süratle geçerken yere düştü ve onu tek başıma kaldırmam çok zor." Bu kez şaşırma sırası adamdaydı. Kelimeler boğazında düğümlendi.

Çocuğun kardeşini yavaşça sandalyesine koydu ve mendiliyle vücudundaki sıyrıkları yokladı. Durumu çok kötü sayılmazdı.

Çocuk adama minnettardı. Kardeşinin arabasını kaldırıma aldı ve evlerine doğru sürmeye başladı. Adam ağır adımlarla az ilerdeki Jaguarına doğru yürüdü. Bu kısacık mesafe hiç bitmeyecek gibi geldi ona. Arabanın kapısı iyice yamulmuştu ama umurunda değildi artık. O kapıyı hiç tamir ettirmedi ve taşın bıraktığı iz ona hep şu mesajı hatırlattı: **"Hayatı gözlerini kör edecek kadar hızlı yaşama, yoksa biri dikkatini çekmek ve seni yavaşlatmak için sana bir taş atmak zorunda kalabilir."**

Gelin hayatı ve güzellikleri gözden kaçırmadan adımlamaya çalışalım yolları. Geride, yaşam adına, hedefsiz çırpınışlarla dolu günler kalmasın. Gözlerimizi yaşama dikelim, kalbimizle hayata sımsıkı sarıalım. Hikayedeki yönetici gibi, göz alıcı arabalar içine sığınarak dışarıdakilere sırtımızı dönmeyelim, onları gözden yitirmeyelim. Bunun için zihnimizi, yüreğimizi, ruhumuzu biraz olsun soluklandıralım.

İyi bir başlangıç, yarı yarıya başarı demektir. **Andre Gide**

Çölde Çiçek Ol!

Issız ve üzgün bir çölde şen ve mutlu bir çiçek yaşarmış. Kendi kendine büyürmüş bu çiçek, yavaş yavaş ve sessiz... Bazen sabırsızlanır, güneşe ne zaman yetişkin bir çiçek olacağını sorarmış. "Sabırlı ol" dermiş güneş. "Sana her dokunuşumda biraz daha büyüyeceksin. Yeter ki yüzünü çevirme benden." Bunları duyan küçük çiçek bu koca çölün kendi payına düşen köşesini güzelleştireceğini, renklendireceğini düşünür, çok sevinirmiş. Ve bu onun tek isteğiymiş: kendi köşesine bir parça güzellik getirebilmek. Bir gün bir avcı gelmiş ve üzerine basmış küçük çiçeğin. Ölmek üzereymiş.

Keder kaplamış kalbini, öleceği için değil, çöle vaat ettiği güzelliği getiremeyeceği için... Tanrı sesini duymuş çiçeğin ve onun bu çöl için yaşaması gerektiğine karar vermiş. Sonra yanına eğilmiş, dokunmuş ve bir kez daha hayat vermiş çiçeğe.

Çölün minik de olsa, güzel, hayat dolu bir köşesi varmış artık.

Kendimizi hikayedeki çöl kadar kimsesiz ve sahipsiz hissetmiyor muyuz bazen? Öylesine karanlığa bürünüyoruz ki, bir çiçek açsa bir köşemizde, nefesi tüm varlığımızı diriltecek gibi geliyor.

Sizin de bir çiçeğiniz oldun mutlaka. Hayatın renklerini sunsun size her sabah.

Ona iyi bakın, ister bir çiçek bahçesini mesken tutsun, isterse bir çöl köşesini...

*Öders alınmış başarısızlık başarı demektir. **Malcomb S. Forbes***

Güçlü Yürekli Ol!

Meyveli dondurmaya bayılıyordu. Parası yeter miydi, bilmiyordu ama denemekten ne çıkardı! Pastaneye girdi, masaya gelen bayan garsona bir kase meyveli dondurmanın ne kadar olduğunu sordu 10 yaşındaki küçük çocuk. "50 sent" diye yanıtladı bayan garson. Elini cebine soktu ve parasını saydı bizimki. "Peki, küçük bir külah alsam?" Yan masada bekleyenler vardı, sabırsızdı bayan garson. Ters bir şekilde yanıtladı bu kez: "35 sent" Çocuk tekrar saydı elindeki parayı. Kararını verdi. "Meyveli olmasa da olur. Sade dondurma istiyorum." dedi bu kez. Bayan garson dondurmayı getirdi, faturayı masaya koydu ve uzaklaştı. Çocuk keyifle yedi dondurmasını, kasaya parasını ödedi ve ayrıldı. Bayan garson masayı temizlemek için yaklaştığında gördüğü manzara karşısında donakaldı. **Boş kassenin yanında garson kıza bahşiş olarak sade dondurmadan artırdığı 15 sentini bırakmıştı çocuk.**

Hikayedeki küçük çocuktan öğreneceğimiz ne çok şey var! Ve tüm çocuklardan...

Karşısındakinin mutluluğu için yeri gelince meyveli dondurmasından vazgeçebilen, sade dondurmaya talim eden minik ve güçlü yüreklere ihtiyacımız var. Katı bir kalbi yumuşatmayı başarabilen ve bunu hiçbir karşılık beklemeden, içinden geldiği için, içinden geldiği gibi yapan kalpler arıyoruz.

Çocuk saflığında kalmak için büyümemek çare olabilir mi? Hayır. Ben hem büyümek, boy vermek, çiçek açmak istiyorum, hem de taze bir fidan gibi eğilebilmek... Kabuk tutmadan, sertleşmeden bir ağaç olmak, meyve vermek, gölge sunmak istiyorum. Ya siz?..

*Yapılırken heyecan duyulmayan işler başarılmaz. **Emerson***

Çocuk Yüreğini Ödünç Al!

Anne, okulun dağılma saatinin geldiğini fark etti, o sırada yağmur da yağacak gibiydi. Sekiz yaşındaki kızını almak için arabasını okula doğru sürdü. Okulun sokağına döndüğünde kendisini gören kızı kaldırımdan arabaya doğru koşmaya başladı. O sırada bir şimşek çaktı ve küçük kız durup yüzünü gökyüzüne çevirdi, gülümsedi, sonra annesinin arabasına koşmaya devam etti. Başka bir şimşek çaktı ve küçük kız yine durdu, gökyüzüne doğru baktı, gülümsedi ve koşmaya devam etti. Böylece, aynı hareketleri birkaç defa yaptıktan sonra, nihayet annesinin arabasının park ettiği yere ulaştı.

Kızının tuhaf davranışından bir şey anlamayan anne sordu:

- Kızım, niçin sürekli olarak durdun ve gökyüzüne bakıp gülümsedin?
- Öyle yapmam gerekiyordu anneciğim, çünkü melekler fotoğrafımı çekiyorlardı.

Çoğumuzun sesinden ürktüğü, yağmurun habercisi olduğu için pek de haz etmediği şimşek, küçük bir kızın yüreğinde meleklerin fotoğraf makinesinin flaşları olarak

karşılık bulabiliyor demek ki. Böylece, korkarak değil gülümseyerek bakılabiliyor bir şimşeg'e. Aynı yürekte, bir çiçeğin dikenleri onu daha itinalı tutmak için minik işaretler değerinde belki de! Ya da bir fırtına, aslında rüzgarın sesini herkese duyurmak üzere söylediği içli bir şarkı...

Bazen dünyayı minik bir çocuğun kalbiyle dinlemek, görmek gerek. İncelenmeyi bekleyen raporlar, hazırlanması gereken projeler, biriken ödevler ya da ütülenecek gömlekler... Bir yetişkin gözüyle, hayatın gücünü tüketen, zamanı öldüren tüm bu işler; bir küçüğün gözüyle neler ifade ediyor acaba? Belki de çocukların dilinde her şeyin daha aydınlık, daha saf ve daha hilesiz ikinci bir ismi var. Bu isimleri hatırlamak için yeniden çocuk olamayız belki ama bir çocuk yüreğini bir süreliğine ödünç almak, dünyaya onunla bakmak çok da zor olmasa gerek...

Başarı çoğu zaman doğru yolda
atılmış bir yanlış adımla gelir.

Einstein

Kalbine Yürü!

Bir Hint masalına göre, kedi korkusundan devamlı endişe içinde yaşayan bir fare vardır. Büyücünün biri fareye acır ve onu bir kediye dönüştürür. Fare, kedi olmaktan son derece mutlu olacağı yerde bu kez de köpekten korkmaya başlar. Büyücü bu sefer onu bir kaplana dönüştürür. Kaplan olan fare, sevineceği yerde avcıdan korkmaya başlar. Büyücü bakar ki, ne yaparsa yapsın farenin korkusunu yenmeye imkan yok. Onu eski haline döndürür. Ve der ki: **"Sen cesaretsiz ve korkak birisin. Sende sadece bir farenin yüreği var. O yüzden ben sana yardım edemem."**

Hint masalındaki gibi, biliyoruz ki suretin gücünün yüreğin gücü yanında sözü geçmez. Sihirli değnekler buruşuk urbanızı bir ipek elbiseye dönüştürebilir belki ama yüreğinize sizden başkası dokunamaz.

Mevlana der ki: Yolcu, kalbe yürü! Kalbe yönelen yolcular olmak için, kalpten yola çıkmalı, kalbin sesine kulak kesilmeli-

yiz...

Hayatımız boyunca bize en doğru rehberliği kalbimiz yapacaktır. Denizlerde kaybolduğumuzda deniz feneri olacak, derin sularda boğulduğumuzda cankurtaranımız olacaktır.

Kalbimiz yaşamımızın haritasıdır. Ondaki meridyenleri ve paralelleri doğru takip edersek mutlaka “mutlu ve başarılı son” a ulaşacağız.

Yolunuz kalpte başlayıp kalpte sonlansın!

*Başarı kuvvetli olana gülümser,
başarısızlık güçsüzlere çullanır.*

O. Wilde

Düğümlere Uzak Ol!

Ölmek üzere olan yaşlı bir baba, yatağının başına üç oğlunu çağırarak onlara vasiyette bulunur: "Oğullarım, ben ölünce birbirinize düşmemeniz için, size sahibi olduğum 17 deveyi paylaştığım istiyorum. Miras olarak develerin yarısını büyük oğluma, üçte birini ortancaya, dokuzda birini ise küçük oğluma bırakıyorum." Babalarının ölümünden sonra mirası vasiyet uyarınca paylaşmak üzere kardeşler bir araya gelirler. Fakat bir türlü işin içinden çıkamazlar. Mirası babalarının istediği gibi pay edemezler. Çünkü 17 sayısı ne 2'ye, ne 3'e, ne de 9'a bölünebilir. "Bu işin üstesinden ancak bizim bilge gelebilir." diye düşünüp ona danışırlar. Bilge "Benim bir devem var. Onu da alıp yeniden bir hesap yapın." der. Bu cömertliğe çok şaşırın oğullar 18 deveyi pay etmeye girişirler. Önce 2'ye bölerler. Büyük oğul 9 develik

payını alır. Sonra 3'e bölerler, çıkan 6 deveyi de ortanca oğul alır. Daha sonra 9'a böldüklerinde 2 deveyi de küçük oğul alır. Ama bütün develeri paylaştıktan sonra ortada fazladan bir deve kalır yine... Oğullar bu duruma da bir çözüm getirmesi için yeniden bilgeye başvururlar. Bilge güler ve "İyi öyleyse, sorununuz çözümlendiğine göre ben de devemi geri alabilirim artık." der.

Hayatta çözümlenemez sanılan sorunların, varsayımlarımız ve ön yargılarımızdaki ufacık bir değişimle çözümlendiğini anlatıyor bu hikaye. Uzaklarda aradığımız merhem, yaramıza çok yakın bir yerde fark edilmeyi bekliyor çoğu kez. Ruhumuzu çevreleyen karanlık hale, bir sözcükle aydınlanabiliyor. Kalbimize çöken siyah bulut, bir tebessümle dağılıyor. Umuyorum ki hayatta sizleri karşılayan sözcükler, çok bilinmeyenli problemlerimizin cevap anahtarı olur.

Her daim düğümlere uzak, çözümlere yakın olun...

Hayatı Keşfet!

Bir gezgin uzak ülkelerin birinde yolculuk ederken, bir ağacın altında oturmakta olan bir bilgeye rastladı. Bilge kucağında bir torba, anlamlı bir şekilde gülümsüyordu.

"Niye gülümsüyorsunuz?" diye sordu gezgin.

"Muzlar sayesinde hayatın anlamını keşfettim de ondan." diye cevapladı bilge.

Bunu söylerken yanındaki torbasını açtı; çürümüş bir muz çıkarıp elinde tuttu ve şöyle dedi:

"Bu, vaktini tamamlamış bir hayatı simgeliyor. Zamanında kullanılmamış ve onun için artık çok geç."

Daha sonra, torbasından yemyeşil bir muz çıkarıp gezgine gösterdi ve şöyle dedi:

"Bu da henüz vakti gelmemiş bir hayat ve doğru zamanı bekliyor."

Son olarak da olgun bir muz çıkardı, soydu ve gezginle paylaştı:

"Bu da içinde bulunduğumuz zamanı simgeliyor. İnsan onu yaşamasını, onun için şükretmesini iyi bilmeli."

Hayatı anlamlı yaşamaktan dem vururuz zaman zaman. Peki, bu hayat nasıl anlamlı yaşanır? Ne yapmalıyız? Nerede, neye dikkat etmeliyiz? Yukarıdaki hikaye tam da bu sorularımızın yanıtı şeklinde, ne dersiniz? Sahi, hayatımız yaşadığımızı değiştiriyor mu? Erdemli vasıflarla, dünümüzü, bugünümüzü, yarınımızı aydınlık hale getirebiliyor muyuz?

Merhamet, şefkat, diğerkâmlık, kanaat, şükür, ince fikirli olma, hem kendimiz için hem de başkası için iyi görmek, iyi olanı tercih etmek gibi güzel yaşam parametrelerimiz var mı bizim?

Bu hayatın hakkını vermek için ne tür ölçekler kullanıyoruz? Peki, ya sizce hayatın anlamı ne? Biz de bilge kişi gibi bir muza baksak görür müyüz hayatın anlamını?

Başarının dört şartı; bilmek, istemek, cesaret etmek ve susmak.

Axel Munthe

Yüregini Isıt!

Bütün gün dışarıda çalışan karı-koca küçük kızlarına yaş günü için bir hediye almak üzere oyuncakçı dükkanına girmişlerdi.

Kadın, satıcı kıza:

"Bakın" dedi, "Ben çalışan bir anneyim ve kızım bütün gün evde bakıcısıyla kalıyor. Öyle bir oyuncak istiyorum ki, kızıma benim yokluğumu hissettirmesin."

Satıcı kız başını sallayıp:

"Anlıyorum hanımefendi, fakat maalesef mağazamızda oyuncak anne bulunmuyor."

Gelin biraz da yüreklerimizi dinlendirip, güneşin şefkatli ellerine bırakalım kendimizi. Azıcık da yüreğimiz ısınıversin. -Mış gibi yaşamlardan sıyrılarak, benliğimizi ortaya koyarak şu hayattaki sosyal rolümüz her neyse, hakkını vererek yaşamamızın tam vakti olsa gerek.

Sevdiklerimizle birlikte hayatın tadını çıkarmaya, sevgimizi paylaşmaya dair yeni kararlar alalım. İçimizde biriktirdiğimiz sevgi tanelerini cömertçe verelim artık. Sevgiyi vermekle çok şey kazanılır, ama hiçbir şey kaybedilmez.

Sevginin hüküm sürdüğü diyarlar haline getirelim her bir yanı. Bizimle şenlensin her yer.

Oyuncak bireyler olmayalım, duyguların en hasını yaşayıp yaşatalım. Değil mi ki dünyaya bir kez geldik, hadi yaşamın tadını sevgiyle çıkaralım.

Olduğu gibi, en saf haliyle sevgimiz çağlayan olsun, aksın tüm gönüllere...

Sevgiyle ısınan yüreklerinize selam olsun...

Çi için başarılmasının imkansız olduğunu bilmedikleri için başardılar.

Mark Twain

Sevgi ve Vefa İle Yaşal

Japonya'da yaşanmış gerçek bir olay şöyle anlatılabilir: Evini dekore ettirmek isteyen Japon, evinin duvarını yıkar. Japon evlerinde genellikle iki tahta duvar arasında çukur bir boşluk bulunur. Duvarı yıkarken, dışardan gelen bir çivinin ayağına batmış ve oracıkta sıkışmış olan bir kertenkele görür. Adam bu manzara karşısında kendini kötü hisseder ve aynı zamanda merakla kertenkeleyi incelemeye başlar. Adam, bu kertenkele muhtemelen 10 yıl önce, ev yapılırken çakılan çiviler esnasında böylece sıkışıp kalmış olacak diye düşünmeye başlar.

Peki nasıl olmuş da kertenkele bu pozisyonda hiç kıpırdamadan 10 yıl boyunca yaşamayı başarmış? Karanlık bir duvar boşluğunda hiç kıpırdamadan yıllarca yaşamak çok zor olmalı.

Böylece adam şaşkın şaşkın kertenkeleyi izlerken, nereden çıktığını fark edemedi-

ği ağzında taşıdığı yemekle başka bir kertenkele gelir... Adam bu yaşadıkları karşısında sersemler. Adeta afallar. **Bu nasıl bir sevgi ki; ayağı çivilenmiş kertenkele, 10 yıldır diğer kertenkele tarafından beslenmektedir...**

Bizi hayata bağlayabilecek pek çok güzellik olduğunu ve hangi ellerle ne uçsuz bucaksız emellere ulaşabildiğimizi görebilmemiz, bunun farkında olmamız bize nasıl bir iç huzur verir, nasıl hoş bir histir bu... Bir kertenkelenin bir başka kertenkeleye olan vefası ve sevgisi göz önüne alındığında nasıl olmamız gerektiği konusunda söylenecek çok da fazla bir söz olmasa gerek...

Yaşamının anlamı olan sevgi'nin bizi iliklerimize kadar kuşatması dileğiyle...

*Hep denedin, hep yenildin.
Olsun yine dene yine yenil... Daha
iyi yenil... **Samuel Beckett***

Zihninin Efendisi Ol!

Bilge ve öğrencisi okyanus kıyısında geziyorlardı. Soğuk bir gündü ve rüzgar okyanusta kocaman dalgalar oluşturuyordu. Bir süre yürüdüktan sonra bilge durdu ve öğrencisine sordu: "Bu büyük dalgalar sana neyi hatırlatıyor?" "Zihnimi hatırlatıyor." dedi öğrenci, "Ve durup dinlenmeden yol alan düşüncelerimi..."

"Evet, fırtınalı okyanus zihnin, dalgalar da düşüncelerindir. Zihin su gibi durudur; ne iyidir ne kötü. Rüzgar ise dalgalara sebep olur; tıpkı arzu ve korkuların düşünceleri üretmesi gibi..." diye devam etti bilge. Öğrenci söz aldı: "Böyle bir okyanusun ortasında sallanan bir sandal içerisinde olmak istemezdim doğrusu." Bilge: "Sen daima ordasın. Diğer tüm insanlar da... Ancak birçok kişi bunu fark etmez. İnsanların zihni dalgalı deniz gibidir. Düşünceler durmaksızın sallanarak sarsarlar bizi, tıpkı dalgalar gibi..."

Okyanusu dinginliğine kavuşturmanın yolu ise hareket etmesini önlemek değildir. Rüzgarı görmezden gelemezsin. Yapman gereken, rüzgarı durdurmaktır. Rüzgar da arzu ve korkularındır. Onların hayatını yönetmesine izin verme. Dikkatini kontrol etmeyi öğrenirsen, arzu ve korkularını da kontrol edersin, yani okyanusu darma duman eden dalgaları durdurursun. Böylece zihninin okyanusu sakinlik ve dinginliğe kavuşur.

Zihninin efendisi olduğundaysa her şeyin efendisi olabilirsin."

Uçsuz bucaksız bir okyanus olan zihnimizde özgürce kulaç atabilmek, dalgalara savrulmadan istediğimiz limana yanaşabilmek için önce zihnimizin dilini çözmemeli, onu okumamızı önleyen arzu, ihtiras, korku ve kaygılarımızdan arınmalıyız. Dileriz, okyanusunuza katacağınız her bir damla, sarsıcı dalgalardan arınıp suyun sessiz duruluğuna kavuşmanızı sağlar.

Ayağa Kalkmak

Günlerden bir gün, köylerden birinde, adamın birinin eşegi, kuyuya düşer. Niye düşer, nasıl düşer, sormayın. Eşek bu, düşmüş işte! Belki kör bir kuyuydu, ağzı tahta ile kapatılmıştı belki, üzerine toprak dökülmüştü. Zamanla tahta çürüdü, zayıfladı, toprakta biten otları yemek isteyen eşegin ağırlığını çekemedi ve güm. Hayvancık saatlerce acı içinde kıvrandı, bağırdı kendi dilinde. Ayıptır söylemesi, anırdı yani. Zavallı eşek kuyunun dibinde melül mahzun bakınıyor. Üstelik yaralanmış. Karşılaştığı bu durumda kendini eşegi kadar zavallı hisseden adamcağız köylüleri yardıma çağırdı.

Ne yapsak, ne etsek, nasıl çıkarsak soruları havada kaldı. Sonunda karar verildi ki kurtarmak için çalışmaya değmez. Tek çare, kuyuyu toprakla örtmek. Ellerine aldıkları küreklerle etraftan kuyunun içine toprak attılar.

Zavallı hayvan, üzerine gelen toprakları, her seferinde silkinerek dibe döktü.

Ayaklarının altına aldığı toprak sayesinde her an biraz daha yükseldi. Ve sonunda yukarı kadar çıkmış oldu. Köylüler ağzı açık bakakaldı.

Hayat, bazen bizim de üzerimize abanır. Ne bazeni? Çoğu zaman. Toz toprakla örtmeye çalışanlar çok olur. Düşene bir tekme de sen at telkinleri her an kulağımızda çınlarken, bu ahlaki değerler kök salmaya başlamışken, biraz soluklanıp doğru kararlar doğrultusunda selamete çıkışın yollarını aramaya başlamak en anlamlı tercih olacaktır herhalde. Biz nefes almaya çalıştıkça, çırpındıkça çelme takmaya çalışan çok olur. Bunlarla başa çıkmanın tek yolu, yakınıp sızlanmak değil, düşünüp silkinmek, ayağa kalkmak ve kurtulup aydınlığa adım atmaktır.

Para nasıl parayı çekerse başarıda başarıyı çeker.

Chamfort

Her Şey Seninle Başlar

Önemli bir savaş sırasında Japon bir komutan askerlerinin sayısının, düşmanla-
rına kıyasla çok daha az olmasına rağmen, saldırıya geçmeye karar verir. Ordusunun kazanacağına olan güveni tamdır. Ancak, askerleri zafer konusunda oldukça kaygılıdır.

Savaş alanına doğru ilerlerken, yol kenarındaki bir tapınakta durup hep birlikte dua ederler. Daha sonra komutan cebinden bozuk para çıkararak; **"Şimdi yazı-tura atacağız. Eğer tura gelirse, biz kazanacağız, ama eğer yazı gelirse kaybedeceğiz, kaderimiz böylece ortaya çıkacak."** der.

Bozuk parayı havaya atar ve herkes sabırsızca paranın yere düşmesini bekler.

Tura gelmiştir. Askerler çok sevinirler; kendilerine olan güvenlerini toplamışlardır. Bu coşkuyla düşmana saldırır ve savaşını kazanırlar.

Bir süre sonra yüzbaşı komutanın yanına gelerek onun kehanetini takdir edercesine; **"Kimse kaderi değiştiremez."** der.

Bunun üzerine;" Haklısın." der komutan, iki tarafı da -tura- olan parayı göstererek...

Hepimiz hikâyedeki gibi zor durumlarla karşı karşıya kalmışızdır. Çoğu zaman karar vermek ve harekete geçmek için bazı yönlendirilmelere ihtiyaç duymuş ve sanki içimizde bizi biz yapan ve harekete geçmemize yardımcı olacak o gücü hissetmekte zorlanmışızdır.

Unutmayın ki, özgüven sizin en önemli gücünüzdür.

Hiçbir şey erişilemeyecek kadar yükseklerde değildir.

Andersen

Engellere Meydan Okuma Klavuzu

Herkesin bir engellere meydan okuma haritası vardır. Ve mutlaka birimize yol gösteren başarı ilkeleri hepimiz için faydalı olabilir.

Kendi hayatımda kendime ve dostlarıma önerdiğim bazı ilkeleri sizlerle paylaşmak istiyorum.

Umarım bunların içinde size ışık çakacak bir ilke olur ve sizin meydan okuyan başarı öykünüzde yer bulur.

Bir yazar olarak en çok buna mutlu olurum.

Başarmak, hayatı keşfetmek için başlama-ya var mısınız?

Haydi başlayalım:

1. İlke

‘Kendin Ol’

Kendin ol. Başkalarının sana öğrettiklerini bir kenara bırak. Kendine has bir öğrenme tarzı geliştir. İster deneyimleyerek, ister zihinsel yöntemlerle, istersen canının istediği gibi öğren.

Başkalarının öğrettiği doğru ve yanlışları gözden geçir. İnsanlığın ortak değerlerinden geriye kalan ne kadar öğretilmiş bilgin varsa onları 'özelleştir'. Sende ne varsa sende olsun.

Hayat, hakkında ciddi konuşulmayacak kadar çok önemli bir şeydir.

2. İlke

'Mutluluğun Peşine Düş'

Kendi mutluluğunun tanımını yap. Sonra onun peşine düş. Yılma. Mutluluğun varılacak bir yer olmayıp bunun bir yolculuk olduğunu unutma. O yolda yürürken düşebilir, tökezleyebilir, sendeleyebilirsin.

Bu seni hedefine varmanı engellemesin.

Düşmek; yeniden kalkmak ve daha hırslı başlamak için bir bahanedir sadece, unutma.

Yaşamak dünyada
en nadir şeydir.

3. İlke

'Hayatı Sev'

Dünyanın bir misafirhane olduğunu unutmadan üstünde yaşadığımız toprağı, altında sevdiğimiz gökyüzünü ve etrafımızda dünyanın dönüşüne eşlik eden tüm varlıkları sevmek için bahane aramaya gerek yok. Hepimiz kocaman bir evde yaşıyoruz ve odaları başka varlıklarla paylaşıyoruz.

Bir çiçeğin masumluluğı, annenin fedakarlığı, yıldızların zarıflığı, çocukların neşesi ... Hepsi bizim hayatımızda karşılık beklemeden oluveren şeyler. Yaşamı seversek kavuşmayı da, ayrılığı da, ölümü de severiz. Çünkü hepsi birbirinin kardeşidir.

İnsanların yüzde doksanı yasamazlar,
sadece vardılar.

4. İlke

'Tüm Fırsatları Değerlendir'

Nasıl olsa istesen de istemesen de çalışmak zorundasın. Zorunda olmadığın şey tembellik yapmak. Sık sık tembellik hakkını kullan. Çalışmanın yoğun temposuyla es geçtiğin bir- çok güzelliğin farkına tembellik zamanlarında rastladığını göreceksin.

En azından tembel tembel vakit geçirdiğin bir günün gecesinde göreceğin rüyaların bilgelik dolu olduğunu göreceksin. Çünkü bilgelik insana rüyada gelir ve rüya dingin olmayan zihne misafir olmaz.

Ne aradığını bilmeyen
bulduğunu anlayamaz.

5. İlke

'Küçük Ayrıntıların İnsanı Ol'

Dünya büyük bir yer. Gezegenler, yıldızlar, gökdelenler, evler, arabalar, caddeler... Hepsi büyük ve onlar öylece karşımızda duruyor.

Kocaman bir evrenin içinde saklı olan hayatın küçük ayrıntılarını es geçme. Sevgilinin cebine sevdiği şekerden koy, çocuğun bir hata yaptığıında kızmanı beklerken onu öp, arkadaşını aniden bir çay bahçesine götür, canın çektiğinde atlayıp arabaya, şehrin en uzak yerindeki sevdiğin işkembeci, dürümcü, şalgamcı, kokoreççi, tatlıcı, çorbacı amcağı ziyaret edip kendine bir ziyafet çek.

Hayatta yapılacak o kadar çok hata var ki aynı hatayı yapmakta ısrar etmenin bir anlamı yok.

6. İlke

'İnsanları Şaşırtmayı Sık Sık Dene'

İnsanların gözündeki 'sen'i ne yapsan değiştiremezsin. O yüzden rahat ol. Çok sıkıcı bir insan olarak biliniyorsan, bir akşam onlarca fıkra ezberleyip git anlat onlara. Temkinli ve devamlı rejimde olan birisi olarak biliniyorsan gidip Osmanlı mutfağı sunan restaurantlardan birine tıka basa ye arkadaşlarının gözü önünde.

'Çok ciddi birisidir o' diyenlerle inat luna-parka gidip çarpışan arabalara bin ve onların tüm önyargılarına çarp. Sen onların bildikleri gibi değil, olmak istediğin gibi birisin çünkü.

Hiç kimse, başarı merdivenine
elleri cebinde tırmanmamıştır.

Keth Moorhead

7. İlke

'Halinden Memnun Olan Birisi Ol'

Her daim şikayet ederek yaşayanlardan olmayı bırak. İşlerin iyi gitmiyorsa yakında düzeler. Sevdiğin insanı hala bulamadıysa bekle, gelecek yakında nasıl olsa. Yorulduysa dinlen geçer, açsan ye doyarsın, üzül-dünse sevinirsin... Dünyanın her hali geçicidir. Aynı hızda ve aynı yükseklikte gitmek mümkün değildir . Rüzgar dağları iner çıkar, ovaları geçer, vadileri dolanır ama rüzgarlığı bırakmaz. Rüzgar gibi ol, gerektiğinde kasırga gibi es, gerektiğinde meltem gibi, gerektiğinde çekil köşene kimseye buluşma, gerektiğinde lodos ol. Ama rüzgarlığından şikayet etme.

Acı çekmek, ölmekten
daha çok cesaret ister.

8. İlke

'Dünyanın En Saçma Hayali Seninki Olsun'

Hayal et. Hayal eden sadece bu dünyada yaşamaz. Onun, hayal ettiği kadar çok dünyası vardır. "Büyüdüm adam oldum, hayal kurmak benim neyime" deme. Güneşe yolculuk yapan ilk insan sen ol, kanatsız uçabilen ilk kişi de. Hatta kelebek kız ol, ejderha adam. Sevdiğin yazarın evine misafir ol, onun kulağına ölümsüz eseri için birkaç cümle fısılda.

Beğendiğin komutanın yanında savaflara katıl, zaferler kazan, payına düşen mutlulukları canının istediği kadar al.

Yarınlar, yorgun ve bezgin
kimselere değil, rahatını terk
edebilen gayretli insanlara aittir.

Çiçero

9. İlke

‘Okumayı Ciddiye Alma’

Okumak için kendini mecbur hissetme. Canın çektiği zaman oku. Sıkıcı kitapları sırf çok satıyor ya da arkadaşım tavsiye etti diye okuma. Kapağını beğendiğin berbat bir kitabı zevkten dört köşe olarak oku. Okurken o sayfalara kendini vermiş ağacın, altında oynayan çocukların, öpüşen sevgililerin, meleşen kuzuların seslerini dallarda ötüşen kuşlarla birlikte sen de işit. Kitabı okurken oradaki yazarın harflerini değil, dünyanın o kitaba kattığı harfleri oku.. Bu kitap da dahil.

En büyük zafer
insanın kendine karşı kazandığıdır.

10. İlke

‘Çiçek Kokulu Bir Eşyan Olsun’

Çiçek kokulu bir yarin olsun, en güzeli odur. Yoksa da bir silgi edin, gül koksun mesela. Araban varsa bol bol karanfil kokan kokuluk edin. 'Araba benim neyime tek vasıtam ayaklarım' diyorsan al bir menekşe kokulu parfüm, her durakta iki fıs fıs yap kendine. Kendini çiçek gibi hisset asıl. Tüm dünyanın karmaşasında, insanı boğan kalabalıkta bir karanfilin güzel duruşundan daha iyi nasıl yaşabilinir bu hayatta?

Aşk köprü kurmaktır. İnsanlar köprü kuracakları yerde, duvar ördükleri için yalnız kalırlar.

11. İlke

‘Sıkı Bir Dostun Olsun’

Sıkı bir dost edin kendine. Yeri geldiğinde arkadaşın, yeri geldiğinde kardeşin, yeri geldiğinde kendin olabilecek kadar dost ol-
sun sana. Gerektiğinde çekinmeden ağla-
yabilmelisin omzunda, gerektiğinde tüm
malını paylaşabilmeli senle. İşte böyle bir
dost bulursan 7 milyar insanın kalabalıklığı
seni korkutmasın.

Yeldeğirmenlerine bile saldırabilirsin, en
azından yaralarını saracak birisi var.

Ağlayan karıncanın sesi,
gülen fili bastırır.

12. İlke

'Ara Sıra Kayıp Tayfa Ol'

Gönlünün okyanuslarına yolculuğa çıkmanın istediğinde. Yapılacak işleri bir kenara bırak, en büyük işin okyanustaki hazine adasına varmak olsun. Adada keyfince yaslan kayalıklara, balık tut uzun uzun ve şarkılar söyle dalgalarla beraber. Kayıp bir tayfa olup pusulanın seni nereye götürdüğüne bakmadan atıl uzak köşelere.

Otobüsle gitsen bile küçük bir kasabaya, farz et ki Barbaros'un gemilerinden birinde-sin ve denizler ortasında rüzgar saçlarını savururken sen de içinin sıkıntısını savuruyorsun geride kalan limanlara doğru.

Büyük başarıların sahipleri küçük işleri titizlikle yapabilme sabrını gösteren kişilerdir. **Schuller**

13. İlke

'Eşsiz Ol'

Sen "sen" olduğun için eşsizsin. Bu dünya için vazgeçilmezsin. Sen olmadığında bu evren bir kişi eksik, unutma! İlk olarak hangi salak söylediyse: 'Mezarlıklar kendilerinin vazgeçilmez olduğuna inanan insanlarla doludur' diye, sen diyenlere kulak asma. Senin mesleğini yapan binlerce insan olabilir; ama hiçbirisi senin gibi gülemiyor, senin gibi kızamıyor, senin gibi yaşamıyor hayatı.

Nasıl parmak uçlarımızın, retinalarımızın, yüz yapımızın bir benzeri yoksa; kalbimizin, hislerimizin, bakışlarımızın, insanlığımızın da bir benzeri yok. Tek kelimeyle eşsiziz.

Cehaletimin sebebini
bilseydim
bilge biri olurdum.

14. İlke

'Hayır Demekten Korkma'

Gerektiğinde hayır de. Bazen hayırların evetlerden daha fazla değerli olduğunu unutma. İstemeyerek bile olsa, iyilik yapmak için bile olsa, söylediğimiz her evet başımıza daha çok olumsuz işler açacaktır.

Yapabilirlik alanımıza girmeyen istekler için hayır diyebildiğimiz gün, hem kendimize hem de isteklerini gerçekleştiremeyeceğimiz için hüsrana uğrayacak insanlara büyük bir iyilik yapmış oluruz.

'Hayır' diyelim 'hayır' işleyelim.

Güzellik bütün
bir hayatımız boyu aradığımız
yitiğimizdir.

15. İlke

‘İkiz Kardeşini Unutma’

Dünya senin ikiz kardeşindir. Sen mutluy-
san o da öyledir. Sen hüzünlüysen dünya
daha hüzünlü olur. Dünya dediğin; gözü-
nün gördüğü, kulağının işittiği, cep telefo-
nunun kapsama alanı kadar bir yerdir. Ora-
lara hükmedebilirsin, oralarda olup bitene
yön verebilirsin.

Dünyanın dönüşüne kalbinin atışı kardeş-
tir. Unutma ve kardeşini sev. Onu koru ve
kolla ki o da sana tüm şefkati, merhameti
ve sıcaklığıyla davransın.

Başarı, çoğunlukla ötekiler pes ettikten
sonra da ipe asılıyor olmaktır.

Charles Templeton

16. İlke

'Dünya Hayatı Bir Gündür'

Kocaman bir ömür yaşasak da aslında yaşadığımız ömür bir günden ibarettir. Gözümüzü kapattığımızda hayat bir kısa film gibi kısacık zamanda gözümüzün önünden geçerken o günü ne kadar iyi yaşadıysak mutlu bir vedaya da hazırız demektir.

Eğer dünya hayatının bir günden ibaret olduğunu ve o günün de bugün olduğunu bilirsek her günümüz kendiliğinden güzelleşecek ve mutlu sonlara kendimizi hazırlamak kolaylaşacaktır. Kim son gününü dolu dolu, bütün saniyelerin nabzını tutarak yaşamak istemez ki?

Meyve vermeyen
tek ağaç darağacıdır.

17. Gezen

‘Kendimizi Alkışlayalım’

Hayatımız, bir hastane odasında gözlerimizi açtığımızda aldığımız alkışlarla başlar. Sonra anaokulundaki, ilkokuldaki, üniversitedeki, yarışmalardaki, düğündeki, doğum günlerindeki, terfilerimizdeki alkışlarla devam eder. Her alkış sonrasında hayatımızı başkalarının avuç içlerine teslim ederiz. Oysaki bizi en iyi alkışlayacak olan kendi avuçlarımızdır. Onlar bizi bizim gibi anlayabilir ve hissedebilir.

Ağlayan bir çocuğu gülümsettiğinizde, zorda kalmış bir müşterinizi rahata kavuşturduğunuzda, kan ter içinde randevusuna yetişmek için dolmuşa koşturan birisini arabanıza aldığınızda kendinizi alkışlayın. Başkalarının alkışları bizim egomuzun yolunu aydınlatırken kendi alkışımız kalbimizi aydınlatır.

18. İlke

'Keyfimizi Yerine Getiren Alışkanlıklar Edinelim'

Başkalarının size öğrettiği alışkanlıklarınızı bir kenara bırakıp kendi hür iradenizle bağımlısı olacağınız alışkanlıklara kucak açın. Babanızın, öğretmeninizin, patronunuzun, kanunlarınızın size sigara içmeyin derken sigara içip, içenlerin yolunu açan uygulamalarına göz yumup sigarasız kalmayın mesela. Bu satırların yazarı sigara bağımlısı olmayı beceremese de birçok bağımlılığa tabi. Örneğin; lavaboda kafasına göre saatlerce kitabını okur, gömleğinin kollarını hep sıvar, ağzında devamlı bir kürdanla dolaşır. Ayıplanır evet, sonuna kadar. Ama o ayıpların bağımlısı değil, kafasına eseni yapma bağımlılığına sahip birisi. Darısı tüm okurlara...

Ölmek, herkesten sonra
kendine kalmaktır.

19. İlke

'Toplantısız Çalış'

'İş dünyasında en faydasız iş nedir?' deseniz vereceğim tek cevap 'toplantılardır' olur. Toplantılar; patronların egolarını şişirme ve çalışanların kafalarına kalın sopalarla vurulma seanslarıdır. Çıkan kararlar, aslında yapılan işin sonunda ulaşılabilecek sonuçlardır. Toplantılar, zaman israfıdır ve boş yere 'gerginmiş' numarası yapma yeridir. Boşverin, tüm işlerinizi çalışanınızla ya da işvereninizle 3-5 dakika içinde halledelin. Örneğin; kahve alma makinesinin önünde, asansörde, otoparkta, dolmuş durağında, wc çıkışı karşılaşmalarda 'şu iş şöyledir, böyle yapılıyor, sonuç şu olacaktır' deyin. Kendinizi de dünyayı da gereksiz bir ayrıntıdan kurtarın. Bakın sonra bize çok dua edeceksiniz.

Sizin sevdiğiniz ile sizi seven
asla aynı kişi değildir.

20. İlke

'Soğanseverler Derneği'ne Üye Ol'

Ağlamak deyince aklımıza hemen soğan gelir. Soğan bu yüzden asil bir sebzedir. Yer yüzünün en güzel eylemine rehberlik yapmaktadır. Üzüntüden yerlerde sürünürken ya da mutluluktan göklerde uçarken ağlamamız için binlerce nedenimiz vardır. "Delikanlı adam ağlamaz"dan, "Ağlamak zayıflık işaretidir"ine kadar bayağı okkalı sözümüz olsa da bu palavralara karşı söyleyecek tek sözümüz: "Ağlamak delikanlılığa işarettir, ağlamak çelik gibi yüreğe sahip olmak demektir. O yüreğe sahip olanlar her birini bir meleğin taşıdığına inanılan yağmurun topraktaki yaşamı diriltmesi gibi, gözyaşlarıyla da yüreklerdeki yaşamı yeşertirler". Ne mutlu onlara!

Aşksız geçen
bir ömür beyhude yaşanmıştır.

21. İlke

'Bu Kıta Senin Tapulu Malındır'

Her ne kadar adalara sahip ünlüler ve para babaları olsa da henüz bir kıtaya tek başına sahip bir Allah'ın kulu yok. Ama biz gönlümüzden kopan bir toprak parçasına bir kıta muamelesi yapıp onunla böyle bir sahipliliği yaşayabiliriz. İmkânı olanlar için evinin etrafındaki 50-100 m²'lik bir alan, gönlü büyük olanlar içinse bir balkon kenarında

20-30 cm²'lik saksılarda sahip olunan bir kıta parçasında hayata can katmak gerekmektedir. O küçük saksıda bir menekşe yetiştirmek, bir domates yetiştirmek, bir kekik yetiştirmek sizi 5 vakit mis kokulara, cesur nefeslere davet edecektir. Bu arada toz toprakla uğraşırken 'üstümüz başımız kirlenir abi' diyeniniz varsa, merak etmeyin kıtanız varsa deniziniz de olacaktır nasıl olsa.

Hafif acılar konuşabilir
ama, derin acılar dilsizdir.

22. İlke

'Küçük Olsun Senin Olsun'

Hayatınızda tümüyle size ait bir şeyler olsun. A' dan Z' ye kendi tasarımınız, üretiminiz, düşünceniz bir ürünü masanızın üzerine koyun ve dostlarına kasılarak gösterin. Örneğin; kibritten Truva atı, taşlardan Mona Lisa tablosu, mercimekten galata kulesi yapın.

Biraz zahmetli olsa da bunun benzerini çevrenizde yapacak bir babayiğit olmayacağı için bu uğraşınız size bir hoşluk ve evinizin bir köşesindeki bir boşluğa da doluluk katacaktır. Madem kitap okuyoruz, bir kitap da siz yazın. 3-5 sayfa olsun yeter. Kapağını kafanıza göre tasarlayın.

Yakınınzdaki bir renkli ozalit çıktı alıcılarından bastırıp, kaplatıp koltuğunuzun altına koyun. Bana da gönderin ki, bu gezegende yalnız olmadığımı görüp sevineyim. İşte bu iş için size bir neden daha. Daha ne yapayım sevgili okur?

23. İlke

‘Her Gününün Bir Adı Olsun’

Günleri, takvim yapraklarındaki isimleriyle yaşatma hayatında. Kalbinden geçen isimleri ver onlara. 365 manevi çocuğun olsun. Göbek adlarını da koy dersen. 11 Mart olsun sende Karanfil Günü. 27 Nisan da Mecnun'un Şarkısı. 30 Kasım'a Buhur-u Meryem Günü de. 9 Eylül'e Sonbahar Yalnızlığı. Yani isim senden, günler takvimden olsun. Pazartesileri Papatya, salıları Yaka-moz, çarşambaları Kırmızı, perşembeleri Menekşe, cumaları Hasret günün olsun. Biz bunları dediysek içimizden geçenleri söyledik. Siz de kendinize buradan istediğiniz bir gün ve o güne ait bir anlam seçin.

Dostluk aşktan çok daha üzücüdür;
çünkü daha uzun sürer.

24. İlke

'Bir Yıldız Hediye Et'

Bir dostunu, arkadaşını, sevdiğini, çocuğunu bir gece vakti çıkar balkona, pencereye ya da bahçeye. Herkese bir yıldız seçtir ve hediye et onlara. 'Ayın sağındaki şu parlak yıldız senin' de sevdiğine. Bir çocuğa tam tepedeki en parlak güzel yıldızı hediye et mesela. Peşpeşe sıralı sol üstteki o üç yıldız var ya onları da arkadaşlarına versen ne olacak, yıldızları mı eksilir gökyüzünün? Sen gönlünü ferah tut, Allah'ın gökyüzünde tüm dostlarına da sana da yetecek kadar çok yıldız var sevgili dostum. Haydi hediye etmeye başla şimdiden!

Ne kadar çok kişi seninle anı fikirdeyse, o kadar çok yanıldığını düşün.

25. İlke

‘Çocukluk Şarkılarını Dinle’

Hepimizin çocukluğunda kalbinde yer etmiş şarkıları vardır. Bir gün çek kendini kenara, otur internetin başına ya da git bir müzik markete. Ne kadarını bulursan al, indir, dinle. Çocukken düşüp dizlerini kanttığın düşün hatırına. Annenin saçlarını okşadığı gecelere yasla başını. Bulutlara bakıp şekiller çıkarmak için, gözlerin dikkat kesildiğin anları ansın. Çimenlerin kokusunu, doya doya üzerinde yuvarlandığın tepeleri, bayırları düşün. Evindeki halılarda boğa güreşi yapar gibi dalaş. Çocukluk anılarımızın hepsinin bir şarkısı vardır. Onları dinle. Onlarla büyümeye devam et.

Dünyayla arandaki savaşında,
dünyanın yanında ol.

26. İlke

'Tüm Dileklerin Gerçek Olsun'

Kendine bir güzellik yap. Aklına gelip de hep ertelediğin dileklerini, istediklerini bir güne topla. Kırmızı bir atkın mı olsun istiyordun? Sevdiğinin resmine güzel bir çerçevemi yaptıracaktın? Şu hep merak ettiğin tarihi harabeyi mi göresin geldi? Bir kuş sahibi mi olmak istiyordun? Durma! Bunların hepsini bir dilek gününde gerçekleştir. Senin de keyfin gelsin, dünyanın da.

'Sein' sözcüğü Almancada iki
anlama gelir: 'var olmak'
ve 'onun olmak'.

27. İlke

'En Doğru Zaman, Canının İsteddiği Zamandır'

Taksidinin son günü mü geldi? Boşver ödeme, canın isteyince öde, faizi de helal olsun canına. Patronun "Şunu şu dakika isterim." mi? Dedi. Bırak keratanın işini, canının istediği bir zamanda yaparsın, dakikaların köküne kıran mı girdi? Ha birde toplantı mı çıkardı başına? Bırak yahu bu toplantılar nasıl olsa yarın da olur, sen bugün canının istediği gibi takıl, toplantını kuşlarla, bulutlarla, yıldızlarla yap gitsin. Canının istediği zaman gelmemişse sen de işe gelme. Sevdiğini öpmeyi hesaba katmıyoruz tabi... Onu zaten canın her daim ister di mi?

Bana yalan söylemiş olman değil,
sana artık inanmamam sarsıyor beni.

28. İlke

'Boynunda Madalyalarıyla Dolaş'

Ödüllendirilmeyi başkalarına bırakma. Kendi ödülünü kendin ver, kendi madalyanı kendin tak boynuna. Aç aç kapına gelip miyavlayan bir kedinin karnını mı doyurdun? Tak boynuna bir insanlık madalyası. Metroda kemayla hüznü bir şarkıyı çalan sokak çalgıcısına bahşişini verip: "Ne güzel çalışıyorsun" diye gülümsedin mi? Al sana bir madalya, tak boynuna dolaş gönlünün istediği yerlerde. Çocukların saçlarını okşuyorsan, parayı bölüşüyorsun, çay ısmarlıyorsan, tostunu tırtıklatıyorsan hadi durma!

Tak bir bir madalyalarını boynuna ve dolaş göğsünü gere gere ortalıkta. Sevdin mi birini tak aşk madalyasını, çık sevginin birincilik kürsüsüne. Hadi kim tutar seni gönlünün kahramanı!

Birçok tavus kuşu kuyruğunu
herkesten saklar

29. İlke

'Bir Alfaben Olsun'

Bildiğin tüm alfabeleri bir süreliğine unut; 29 harfli alfabeyi de, İngilizce, Almanca, Fransızca'yı da. Biliyorsan eğer kuşların alfabetesini, çiçeklerin, böceklerin ve gökyüzünün ve bulutların alfabetesini de unut. Dilinle konuşma, gözünle bakma, ellerinle hissetme.

Şöyle kalbinden, yani alfabelerin en güzeline en muhteşemine sahip gönül evinden bir alfabe yap kendine. Söylediğinde dilinden değil yüreğinden çıksın kelimeler, baktığında içinin taa derinlerinden gör dünyayı. Bir çiçeği tuttuğunda, bir çocuğun başını okşadığında, sevdiğinin yanağına parmakların değdiğinde ellerindeki damarlarından gökkuşağının bütün renkleri yayılsın yeryüzüne.

Üç harfli alfabenle öyle güzel konuş ki; kendinle görüntün arasında ki ayna bile çekilsin aradan... Her harfin sevdaya, mutluluğa ve güzeleliğe götürsün seni ve sevdiklerini...

30. İlke

'Armut Pişsin Ağzına Düşsün'

Bu hayat madem bizi yoruyor bir gün ona kelek atıp yan gelip yatsak fena mı olur. Uzat-sak şöyle ayaklarımızı, mükellef bir ziyafet çeksek kendimize, bir elimiz yağda bir elimiz balda olsa kim ne der bize. Hatta olayı biraz abartsak çıksak bir dağın tepesine, yaksak ateşimizi, bir yandan yemeklerimiz pişerken, söylesek keyfimizce şarkılar türküler...

Halayımızı çeksek, davulumuzu çalsak güzel olmaz mı. Üstümüzden geçen kuşlar eşlik etse şarkımıza, altımızdaki toprak hoplasın halayımızda... Yuvarlanalım, düşelim, kalkanım ve hep birlikte söyleyelim:

'Yahu hayat sen ne güzel bişeysin öyle...'

İnsanlar hatalarına tecrübe derler.

31. İlke

‘Gölgelerin Gücünü Kullan’

Eğer karanlıktan korkuyorsan gölgeleri kucakla, göreceksin siyahın dost canlısı taraflarını. Gücün kalmadığında, takatın tükendiğinde, elini oynatacak halin bile terketip gittiğinde seni, gölgelerin gücü adına deyip çık meydana.

Kuşların gölgesinden bir kalkan yap kendine, çiçeklerden gölgesinden bir kılıç. Bulutların altına dur, yağmurdan giy zırhını ve atıl hayatın tam ortasına.

Dört tarafından kısıvrak seni sarsada dertler, tasalar, endişeler, yılgınlıklar, üzgünlükler, ayağa kalk, haykır göğe doğru şükürle, azimle, cesaretle ve hayatı kucakla. İnan geleceğinin geçmişinden daha güzel olacağına ve daha çok öpeceğine seni sevdiğinin.

İnan ve zıpla, başına bulutlar değinceye kadar. Sev sevmekten nefesin kesilinceye kadar. Haydi şimdi gölgelerin gücü adına...

32. İlke

'Kendine "Koçum Benim" De'

Canını sıkmak için sıraya girmişse dertler, kendini çek kenara sarıl üşüyen yanlarına, merhametle, şefkatle okşa yanağını, sonrada kulağına fısılda: Koçum benim buda geçer. Yıldızları kovan aydınlık nasıl geçip gidiyorsa akşam üzerleri, sonbaharda yaprakları annelerinden koparıp oradan oraya savuran rüzgar nasıl bahar geldiğinde saklanıyorsa kavuğuna, dağları esir alıp beyaza boyayan kışın soğuk nefesi nasılda ısınveriyorsa birden güneş dünyayı öptüğünde, geçer tüm dertlerde senin etrafından.

Sen yeterki düşme, düşsenden ayağa kalkmaktan vazgeçme. Silip sözlüklerden zor kelimesini hayatını kolay şarkısına bir nakarat yap.

Kuşlarla söyle bu şarkıyı, deniz kızlarıyla söyle. Ve gökyüzünden sark aşağıya, denizi ayna yapıp, gördüğün kendine seslen: Koçum benim, devam hayata ve aşka...

33. İlke

‘Meleklerle Arkadaş Ol’

Yeryüzü evimizdir ve o kocaman evde insanlar, çiçekler, kuşlar ve meleklerle birlikte yaşarız biz. Yaşarız ama gündelik koşturmacalarımız arasında ne kuşların şarkılarını duyarız ne yerdeki karıncanın azmine şahit oluruz. Bir gülün ne kadar güzel koktuğunu burnumuzu yaklaştırmadan hissedemeyiz. Çiçekten bal toplayıp soframıza getiren arıların yorgun kanatlarının sesini de duyamayız.

Etrafından defalarca geçip te, yüzüne bile bakmadan, selam bile vermeden yolumuzu paylaştığımız taşların bile ne kadar çok üzüldüğünü bilemeyiz. Taşından toprağında, kuşundan balığından, yıldızından bulutundan yeryüzünün ve gökyüzünün her varlığı bizden bir dostluk, bir tebessüm beklemektedir.

Çünkü onlar meleklerin yeryüzündeki temsilcileridirler. Melekler onlara durmadan fısıldar insanoğlunun güzel bir kalbinin olduğunu. En güzel insanın insanı sevdiğini anlatır onlara.

Bir annenin çocuğu için canını bile verebileceğini anlatırlar onlara, bir sevenin sevdiği için çöllere düştüğünü, dağları deldiğini anlatırlar onlara. Melekler bizim tarafımızdadır çünkü. Onlar bu dünyayı sadece iyi insanların iyi hale getirebileceklerini bilirler.

Dünyanın galaksinin evrenin sesi meleklerin sesidir. Onları duymaya çalışalım. Okşadığımız her üzgün baş bir meleğin başıdır. Gülümsettiğimiz her yüz bir meleğin yüzüdür.

Kalbimiz meleklerin evidir.

Onları iyi misafir edelim. Güzelliğin evi olsun içimiz. Bahçemiz tüm melekler dans etsin, sevginin ve mutluluğun o dingin, o muhteşem, o eşsiz şarkısı eşliğinde...

Sıradanlığımdan bir ışık doğdu ve
yolumu aydınlattı.

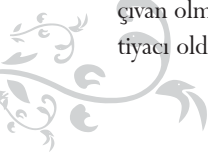
Zorlukla Başetme Anayasası

Gürültü ve patırtının ortasında sükunetle dolaş; sessizliğin içinde huzur bulunduğunu unutma. Başka türlü davranmak gerekmedikçe herkesle dost olmaya çalış. Sana bir kötülük yapıldığında yapabileceğin en iyi karşılık unutmak olsun. Bağışla unut. Ama kimseye teslim olma. İçten ol; telaşsız; kısa ve açık seçik konuş. Başkalarına da kulak ver. Aptal ve cahil oldukları zaman bile dinle onları; çünkü; dünyada herkesin bir öyküsü vardır.

Yalnız planlarının değil, başarılarının da tadını çıkarmaya çalış. İşinle ne kadar küçük olursa olsun ilgilen; hayattaki dayanağın odur. Seveceğin bir iş seçersen yaşamında bir an bile çalışmış olmazsın. İşini öyle sev ki, başarıların bedenini ve yüreğini güçlendirirken verdiklerinle de yepyeni hayatlar başlatmış olacaksın.

Olduğun gibi görün ve görüldüğün gibi ol. Sevmediğin zaman sever gibi yapma. Çevrene önerilerde bulun ama hükmetme. İnsanları yargılasan onları sevmeye zamanın kalmaz. Ve unutma ki, insanlığın yüzyıllardır öğrendikleri, sonsuz uzunlukta bir kumsaldaki tek bir kum taneciğinden daha fazla değildir.

Aşka burun kıvrma sakın; o çöl ortasında yemyeşil bir bahçedir. O bahçeye layık bir bahçıvan olmak için her bitkinin sürekli bakıma ihtiyacı olduğunu unutma.

Kaybetmeyi ahlaksız bir kazanca tercih et. İlkinin acısı bir an, ötekinin vicdan azabı bir ömür sürer. Bazı idealler o kadar değerlidir ki, o yolda mağlup olman bile zafer sayılır. Bu dünyada bırakacağın en büyük miras dürüstlüktür.

Yılların geçmesine öfkelenme; gençliğe yakışan şeyleri gülümseyerek teslim et geçmişe. Yapamayacağın şeylerin yapabileceklerini engellemesine izin verme. Rüzgarın yönünü değiştiremediğin zaman, yelkenlerini rüzgara göre ayarla. Çünkü dünya karşılaştığın fırtınalarla değil, gemiyi limana getirip getiremediğinle ilgilenir. Ara sıra isyana yönelecek olsan da hatırla ki evreni yargılamak imkansızdır .Onun için kavgalarını sürdürürken bile kendi kendinle barış içinde ol.

Hatırlar mısın doğduğun zamanları; sen ağlarken herkes sevinçten gülüşüyordu. Öyle bir ömür geçir ki, herkes ağlasın sen öldüğünde, sen mutlulukla gülümse. Sabırlı, şefkatli,bağışlayıcı ol. Eninde sonunda bütün servetin sensin. Görmeye çalış ki, bütün kirliliğine ve olumsuzluklarına rağmen dünya yine de insanoğlunun biricik güzel mekanıdır.

Gerçek Dostluk

Mevlana ve bir öğrencisi, dostluğun ve arkadaşlığın konu edildiği bir söyleşiden çıkmışlar, yolda birlikte yürüyorlardı. Biraz ileride yolun kenarında, iki köpeğin koyun koyuna sokulup birlikte uyumakta olduklarını gördüler. Öğrencisi, biraz önceki söyleşinin etkisi altında kalarak, bu görüntü karşısında çok duygulandı ve bu duygusunu Mevlana ile paylaşmak istedi:

"Efendim şu manzaraya bakın" dedi. "Ne denli yüce bir ders alınacak dostluk örneği, değil mi?"

Mevlana, öğrencisinin bu heyecanı karşısında hafifçe gülümsedi ve kişisel çıkarların nice dostlukları yakıp kül ettiğini anımsattıktan sonra ona, unutamayacağı bir ders verdi:

"Evlat, sen onların arasına bir kemik atıver de, bak o zaman gör dostluklarını" dedi.

"Bir dostluk, kişisel çıkar karşısında unutulmayacak denli sağlamsa, ancak o durumda bir değer ifade eder ve ancak o zaman onun adına gerçek dostluk denilir."

Yolumuzdaki Engeller

Eski zamanlarda bir kral, saraya gelen yolun üzerine kocaman bir kaya koydurmuş, kendisi de pencereye oturmuştu.

Bakalım neler olacaktı? Ülkenin en zengin tüccarları, en güçlü kervancıları, saray görevlileri birer birer geldiler, sabahtan öğlene kadar. Hepsi kayanın etrafından dolaşıp saraya girdiler. Pek çoğu kralı yüksek sesle eleştirdi. Halkından bu kadar vergi alıyor, ama yolları temiz tutamıyordu.

Sonunda bir köylü çıkageldi. Saraya meyve ve sebze getiriyordu. Sırtındaki küfeyi yere indirdi, iki eli ile kayaya sarıldı ve ıkına sıkına itmeye başladı. Sonunda kan ter içinde kaldı ama kayayı da yolun kenarına çekti.

Tam küfesini yeniden sırtına almak üzereydi ki, kayanın eski yerinde bir kesenin durduğunu gördü. Açtı... Kесе altın doluydu. Bir de kralın notu vardı içinde... **"Bu altınlar kayayı yoldan çeken kişiye aittir"** diyordu kral.

Köylü, bugün dahi pek çoğumuzun farkında olmadığı bir ders almıştı.

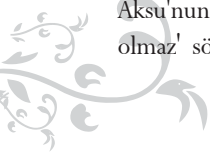

Senden Bişey Olur!

Geri çevrildiler, üzüldüler, kapı kapı dolaştılar; ama pes etmediler Şöhrete giden yol reddilmekten geçer.

"Senden bir şey olmaz!" Bu klişe cümleyi hayatının bir döneminde duymayan kimse neredeyse yok gibidir. Kimileri için bu söz üzerinde durulmaması gereken bir cümleye karşılık gelirken, kimileri için de hayat çizgilerini belirleyen bir hikayeyi barındırıyor. Öyle ki bu sözün ortaya çıkardığı hırsın tetiklemesiyle şöhret basamağını tırmanan birçok ünlü simaya rastlamak mümkün. Dünyada ve ülkemizde adını sıkça duyduğumuz birçok ünlünün geçmişinde bir "senden bir şey olmaz" hikayesi saklı. Bir tür aşağılanmayı da içinde barındıran bu sözü gençliklerinde duyan birçok ünlünün, hırslarıyla edindikleri başarıları bu söze verilen bir cevap niteliğinde. Kendilerini ispat etmek için yaptığı işe daha çok sarılan ünlü simalara starlık yolunu açan 'senden bir şey olmaz' sözü, onların hayatlarında aşağılanma manasından sıyrılarak adeta sihirli bir söze dönüşmüş.

Türk pop müziğinin 'Minik Serçe'si Sezen Aksu'nun yüzüne Unkapanı'nda 'senden şarkıcı olmaz' sözüyle kapanan kapılar, dünyaca ünlü

basketbolcu Michael Jordan'ın yüzüne de benzer bir gerekçeyle kapatılmış: "Boyun kısa, sende basketçi olmaz." Yine Ferhan Şensoy'un 'senden tiyatrocü olmaz' dediği Yılmaz Erdoğan tiyatrocü olmakla kalmayıp kendi tiyatrosunu bile kuracak noktaya yükselirken, Müjdat Gezen Sanat Merkezi'nden 'senden tiyatrocü olmaz' diye atılan Evrim Akın, Avrupa Yakası dizisinde Selin tiplemesini başarıyla canlandırdı. Bir dönem çok okunanlar listesinde yer alan Richard Bach'ın Martı adlı kitabı tam 18 yayınevi tarafından reddedilerek 'senden yazar olmaz' rekorunu kırarken, Beşiktaş'ın bu sene renklerine kattığı Portekizli Rodrigo Tello, 1995 yılında futbol oynamak için gittiği Colo Colo ekibince 'senden futbolcu olmaz' sözüyle evine gönderilmişti.

Müzikten spora, tiyatrodan aktörlüğe, mankenlikten iş dünyasına kadar birçok ünlüye şöhretin yolunu açan bu söz, içerdiği kötü anlam yanında yıldızlarını parlatmada da son derece etkili olmuş. Öyle ki bu sözü duymasalar ve hırs yapmasalar belki de bugün onları tanıyor olmayacaktık...

Şimdilerde hepimizin yakından tanıdığı ünlü simaların gençlikleri biraz acı, biraz burukluk ve daha çok da hırslarla dolu. Şöhret basamaklarını tırmandıkları alanlarda olmadık hüsranslar yaşayan ünlüler, 'Senden bir şey olmaz' kalıp sözünü, birçoğumuz gibi alanındaki yetkin insanlardan duymuşlar. Belki de sırf bu yüzden olsa gerek, bu sözü yalanlamak ve kendilerini ispatlamak için yaptıkları işe daha çok asılarak bir şey olabildiklerini göstermişler.

Ülkemizde ve dünyada adını sıkça duyduğumuz birçok ünlünün geçmişinde yaşadığı 'Senden bir şey olmaz' hikâyesi saklı. Futbolculardan şarkıcılara, tiyatroculardan mankenlere kadar hayatın her alanında tanıdığımız ünlülerin ilginç gençlik öykülerinden bir derleme sunuyoruz sizlere. 'Senden bir şey olmaz' sözünü duyan gençlerin alacağı çok dersler var bu hikâyelerden.

Türk pop müziğinin 'minik serçe'si **Sezen Aksu**, bugün albümü en çok satan şarkıcılarından birisi. Peki 1975 yılında çıkardığı 'Haydi Şansım' adlı 45'liğin kaç tane sattığını biliyor musunuz? Sıkı durun: Sadece 50 tane! Alanlar da zaten yakın çevresi olmuş. Okulunu bırakıp İzmir'den İstanbul'a gelen Aksu, birçok ünlü sanatçı gibi Unkapanı'nda şirket şirket dolaşmış. Ancak bütün kapılar 'senden şarkıcı olmaz' dercesine yüzüne kapanmış. Uzun uğraşlardan ve reddedilmelerden sonra çıkardığı Haydi Şansım adlı 45'liği de sadece 50 adet satmış.

Eski mankenlerden **Merve İldeniz** ise boyu kısa bulunduğu için Başak Gürsoy Ajans'tan geri çevrilmiş. Ancak 1986 yılında Güneş Gazetesi Güzellik Yarışması'nda ikinci seçilince Flash Form Ajans'a girmiş. 1990'da ise onu bir sürpriz bekliyormuş. 'Sen manken olamazsın' diye geri çevrildiği Başak Gürsoy Ajans, ona birlikte çalışmak için teklif götürmüştü. Kısa boyundan çeken bir diğer ünlü isim ise basketbolcu **Michael Jordan**. Lise ikinci sınıftayken antrenörü tarafından boyu kısa olduğu için okul basketbol takımına alınmayan Jordan, annesinin 'Önemli olan, takımın içinde senin ne kadar küçük olduğun değil. Senin içinde takımın ne kadar büyük

olduğu' sözlerinden oldukça etkilenerek önce okul takımına girmeyi sonra da profesyonel lige transfer olarak dünyaca tanınan bir sporcu olmayı başarmış. Ünlü futbolcu **Hakan Bayraktar** ise Alman hoca Lorant'ın 'Boyun kısa, sende orta saha oyuncusu olmaz.' sözünü, onun yerine gelen Oğuz Çetin'in güveni ile haksız çıkardı ve iyi bir orta saha oyuncusu oldu.

"Senden bir şey olmaz!"

Number One TV'ye VJ'lik için çekimlere giden ve çekimlerde heyecanlanınca üç hafta sonra kanaldan kovulan **İpek Tanrıyar**, kovulurken de 'Senden hiçbir şey olmaz' denilerek azarlanmış. Bu söz üzerine hırslanan Tanrıyar, sunuculuk dünyasına daha bir asılarak 'Şahane Pazar' ekibine dahil olmuş.

Şarkıları dillerden düşmeyen **Cem Karaca** ise askere gidinceye kadar türkülere katlanamamış. Komutanı 'Bu sesle senden şarkıcı olmaz; gel sen bu sevdadan vazgeç' diye öğütleyince türkü söylemeye başlamış. 1967'de Hudey ve Emrah'la ortaya çıkan sanatçı, sonrasında yorumladığı halk müziğiyle dillerden düşmeyen eserlere imza attı. "Senden şarkıcı olmaz" sözünü kulaklarında hissedenlerden birisi de pop şarkıcısı Zeynep Casalini. Hakan Peker, yıllar önce "Senden şarkıcı olmaz" dediği Casalini'ye 10 yıl sonra POPSAV'ın gecesinde ödül verecekti.

Sanatın her alanında olduğu gibi tiyatro dünyasında da sıkça tekrarlanan bir söz "Senden bir şey olmaz" kalıbı. Bunun en canlı şahidi ise tiyatrocusu **Yılmaz Erdoğan**. Ferhan Şensoy'la birlikte en az yirmi kişinin "Senden tiyatrocusu

olmaz" dediğini belirten Erdoğan, özellikle beceriksiz delikanlı Mükremin karakterini yazarken bu lafı çok duyduğunu söylüyor. "Yeteneksizsin, senden bir şey olmaz". Müjdat Gezen Sanat Merkezi'nden atılan tiyatrocu Evrim Akın ise Avrupa Yakası dizisindeki başarılı Selin tiplemesiyle hafızalarımızda.

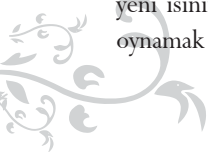
Bilkent'te tiyatro bölümünde okuyan Şahan Gökbakar, okulun en tembel öğrenciliği makamından bugünlere gelirken son dönem Türk sinemasının önemli oyuncularından birisi haline gelen Ozan Güven, şaşı olduğu için konservatuvara alınmamış ve hocaları tarafından "Bir çift yeşil gözle oyuncu olunmaz." diyerek dışlanmış.

Dünyanın en ünlü faresi ve markası Walt Disney bile bu sözden nasiplenmiş. Walt Disney, farelerin cirit attığı bir garajda 'Miki Fare' kahramanını çizip üne kavuşmadan önce beş işten ret cevabı almasının yanında Amerika'da bir gazetenin editörü tarafından resim kabiliyeti olmadığı için eleştirilmiş.

Disneyland'ı kurmadan önce de birkaç defa iflas eden Walt Disney, sonunda bütün dünyaya kendini kabul ettirmiş. Bir dönem çok okunanlar listesinde yer alan Richard Bach'ın Martı adlı kitabı da tam 18 yayınevi tarafından reddedilerek 'senden yazar olmaz' rekoru kırmış.

Rodrigo Tello: Söze karşı gol

Beşiktaş'ın geçen sene renklerine kattığı, Portekiz'in Sporting Lizbon takımında forma giyen Rodrigo Tello, 1995 yılında futbola daha yeni ısınırken kötü bir kaza geçirmiş ve futbol oynamak için gittiği Colo Colo ekibi, futbolcuyu

'Senden futbolcu olmaz' sözüyle evine yollamış. Bu tepkiye hırslanan futbolcu Colo Colo'nun rakibi Universidad de Chile'ye katıldı. Universidad de Chile'ye katıldığı anda profesyonel oldu ve ligde Colo Colo'ya gol atarak kendisine söylenen sözleri iade etti.

Mustafa Denizli: Senden futbolcu olmaz

Teknik Direktör Mustafa Denizli'yi, 15 yaşında iken formasını giydiği Altay'da dört ay bekletmişler ve sonra da 'Mustafa iyi çocuksun, sen bundan sonra yalnız okuluna devam et.' demişler. Bu sözler karşısında çok üzülen Denizli, "Açıkça bana 'senden futbolcu olmaz' demişlerdi diyerek hıslandığını ve herkes gezip eğlenirken kendisinin çalışarak Antalya'da yapılan Türkiye Genç Karma Şampiyonası'na seçildiğini, iki maçtan sonra da Genç Milli Takım'a çağrıldığını söylüyor.

Miroslav Klose: 'Başaramazsın' diyorlardı

Polonyalı futbolcu Miroslav Klose, SG Blaubach adlı takımda ilk defa antrenmana gittiğinde kendisini izleyen antrenör ona, "Oğlum, sen başka bir meslek öğren. Senden asla futbolcu olmaz." demiş. Futbol kariyerinde yüzüne karşı defalarca bu sözün söylendiğini belirten Klose, "Dış görünüşüme bakıp da bana inanmayan insanlara inat başarılı oldum. Belki de onlara kendimi ispatlamak için bu kadar hırslıyım. Böyle söyleyenler yanıldı." diyor.

Ariel Ortega: Ortega'yı beğenmemişlerdi

Ariel Ortega, bulunduğu kasabada yetiştik-

ten sonra hocaları ve akrabaları onu Jujuy eyaletine götürmüşler. Ama Jujuy'daki teknik heyet, Ortega'yı beğenmeyerek "Bundan futbolcu olmaz" demiş. İşte bu sözler, Jujuy ile Ortega'nın yaşadığı Ledesma ilişkisini de koparmış. Yıldız futbolcu şimdi bu sözlere inat Ledesma'da bir futbol akademisi kuruyor.

Henry Ford: Otomobil geçici bir moda

Otomotiv sektörünün kurucusu Henry Ford, 1903 yılında bankaya kredi talebinde bulunmuş; ancak ret cevabı almış. Müdüre, "Nasıl böyle büyük bir projeyi geri çevirebilirsiniz?" deyince, banka müdürü, "Otomobil ancak geçici bir moda olabilir." cevabını vermiş. Ford ise bunun üzerine, "Bir gün yollarda arabalarının yerini otomobil alacak." demiş. Hedefine ulaşmak için beş kez iflas eden Ford, sayısız engelle karşılaşmış.

Sylvester Stallone: Artistlik büroları reddetmiş

Sylvester Stallone, oyuncu olmak için New York'ta bütün artistlik bürolarına başvurmuş. Ancak hepsinden de olumsuz cevap almış. Fakat vazgeçmeyerek sonunda kendisine şöhret kazandıracak Rocky filmini kapmış.

Mahsun Kırmızıgül: Kapı gıcirtısı gibi sesin var!

Ünlü şarkıcı Mahsun Kırmızıgül ise ilkokul öğretmeni tarafından her şarkı söylediğinde azarlanmış. Öğretmeni, Kırmızıgül'e, "Sesin kapı gıcirtısı, tencere kazıntısı gibi..."

Senden türkücü olmaz." dermiş. Her seferinde eve gittiğinde ağlayan Kırmızıgül, ilkokul öğretmenine inat, şarkıcı olmuş.

Yiğit Özgür: Çizgileri şimdi beğeniliyor

Penguen dergisindeki çok balonlu çizgilerinden tanıdığımız Yiğit Özgür'ün ise şu an karikatür çizdiği Penguen Dergisi'ne götürdüğü ilk karikatürleri beğenilmemiş. Ancak Özgür şimdi derginin en çok okunan çizeri... Özgür, gençlik döneminde yaşanan bu kötü deneyimler için şunları söylüyor: "Yaptığınız işi o kadar çok sevmeniz gerekiyor ki, beğenilmemek de dahil hiçbir şeyin engel olmaması gerekiyor."

Deniz Akkaya: Şaşırtan manken

O yıllarda Elite Model Look Yarışması'nın koreografisiyle uğraşan Uğurkan Erez, manken adayı 20 kızın içinden sadece birisinin istediği şeyleri yapmadığını ve o kız hariç diğer 19'unun manken olabileceğini söylemiş. Ancak yıllar sonra Neşe Erberk'in yanına gittiğinde yeni mankenler içinde biri onu çok şaşırtmış. Çünkü o manken, 'Bundan manken olmaz' dediği Deniz Akkaya'dan başkası değilmiş.

Kaynak: www.gencgelisim.com

Engellerin Durduramadığı Büyük Deha: Mimar Sinan

1950-60 döneminde inşaat mühendisi, mimar ve jeofizikçilerden oluşan bir Japon heyeti Türkiye'ye gelmiş. Heyet İmar ve İskân Bakanlığı'ndan izin alarak ülkemizdeki tarihi yapıları incelemeye başlamış. Ayasofya'yı, Yerebatan Sarnıcını filan gezdikten sonra sıra Sinan'ın kalfalık eseri Süleymaniye Camisi'yle Sinan'ın öğrencisi Mimar Davut Ağa'nın eseri Sultanahmet Camisi'ne gelmiş.

Japonlar bu camiler üzerinde günlerce inceleme yapmışlar. Her geçen gün şaşkınlıkları daha da artıyormuş. Çünkü Japonlar daha ilk incelemede camilerin gevşek bir zemin üzerine inşa edildiğini anlamışlar. Ama bunca yıl, bu camilerde bir çatlak dahi olmamasına akıl sır erdirememişler. Bunun üzerine Türkiye programının gerisini tamamen iptal edip, bu iki cami üzerine yoğunlaşmışlar.

Araştırmalarının sonucunda herhangi bir sarsıntı sırasında bu iki caminin sabitlenmediğini aksine yerinde oynayarak yıkılmaktan kurtulabildiği ortaya çıkmış. Minareleri incelediklerinde ise şaşkınlıkları ikiye katlanmış. Minarelerin çok daha gelişmiş bir raylı sistem mekanizması üzerine oturtulduğunu ve her yöne yaklaşık 5 derece yatabildiğini görmüşler.

Daha derin araştırma yapmak için Edirne'ye, Sinan'ın ustalık eseri Selimiye Camisi'ne gitmişler. Oradaki olağanüstü sistemleri görünce iyice şaşırılmışlar. Selimiye'nin tüm sırlarını aylarını harcayarak çözmüşler. Japonya'ya döndüklerinde ise Sinan'ın sırlarını uygulamaya sokarak şehirlerini Sinan'ın kullandığı sistemlerle kurup muazzam gökdelenler dikmişler. Yani şu an gelişmiş ülkelerin gökdelen yapımında kullandıkları çoğu sistem, yüzyıllar önce Sinan'ın geliştirdiği mekanizmaları.

Sersemleşmiş Japon

Bir gün Selimiye Camii'ne girenler, kubbenin altında bir Japon'un ayaklarını kibleye doğru uzatmış sırtüstü yattığını görmüşler. Tabii hemen Japon'u, "Burası kutsal bir yer. Bu şekilde yatmak bizim inançlarımıza göre saygısızlıktır. Lütfen oturun veya ayakta durun." diyerek uyarılmışlar. Ancak, Japon trans vaziyetteymiş, gözlerini kubbeden ayırmadan şöyle sayıklıyormuş: "Bu imkânsız. Ben yılların mühendisiyim. Bu kubbe var olamaz. Hayal görüyorum. Bu kubbenin orada o şekilde durması fizik ve matematik kurallarına aykırı. Bu imkânsız, orada hiçbir şey yok, orada hiçbir şey yok."

Selimiye'nin Minareleri

Selimiye camisisinin zemini gevşek toprakmış. Bu nedenle minarelerinin yakın zamanda yıkılacağı fark edilmiş. Uluslararası bir grup bilim adamı toplanmışlar. Nasıl kurtarıyoruz bu tarihi minareleri diye kafa kafaya vermişler.

Sonuçta en son teknoloji olan metal kelepçelerle minarelerin temellerini sabitlemenin en

iyi çözüm olduğuna karar vermişler. Minarelerin temellerini açınca, koymayı düşündükleri kelepçelerin aynısıyla karşılaşmışlar. Mimar Sinan bilmem kaç yüzyıl önce aynı şeyi düşünmüş meğerse.

Mimar Sinan'ın Selimiye Camii'nin kubbesini o genişliğe oturtmak için 13 bilinmeyenli bir denklemi matematiğin bilinen 4 ana işleminden farklı beşinci bir işlem bularak çözdüğü söylenir. Ayrıca minarelerin şerefelerine çıkanların yolda birbirlerini görmemeleri ise büyük bir dehanın ürünüdür.

Almanlar aynı sistemi meclislerinin önündeki dev kürede kullanmışlar. Mimar Sinan bu sistemi 2 metre çapındaki minarelere yüzyıllar önce monte edebilecek bir dehadır. Almanların dehası ise, o çirkin metal yağınına Selimiye'den fazla turist çekebilmelerindedir.

Kaynak: www.superbeyin.net

Yazarla İletişim İçin:
www.gencgelisim.com
ademozbaya@gmail.com
0212. 445 00 45

